

ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Председник Зорана ДЕЛИБАШИЋ
Ресавска 42, 11000 Београд
sekretarijat@vss.sud.rs

ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
ПИСАРНИЦА

30.09.2024

ПРИМЉЕНО:

Број	Председ.	Б р а ј	Прилог	Предв.
127/01				✓

ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
Председник Јасмина ВАСОВИЋ, судија
Немањина 9, 11000 Београд
uprava@vrh.sud.rs

Предмет: ЗАХТЕВ ЗА УСТАВНО СУДСТВО И УСТАВНУ ВЛАСТ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ.

ПРЕКО ИНТЕРНЕТА СЕ ДОСТАВЉА:

ДРЖАВЉАНИМА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, МЕДИИМА, ПОЛИТИЧКИМ СТРАНКАМА И ПОКРЕТИМА

УПРАВНИ СУД
Председник госпођа Радојка МАРИНКОВИЋ, судија
predsednik@up.sud.rs, kabinet@up.sud.rs, portparol@up.sud.rs

УСТАВНИ СУД
Председник Уставног суда госпођа Снежана Марковић, дипл. правник, судија,
kabinet.predsednika@ustavni.sud.rs

АДВОКАТСКА КОМОРА СРБИЈЕ
a.k.srbije@gmail.com

НАРОДНА СКУПШТИНА
Генералном секретару Срђану СМИЉАНИЋУ за сваког народног посланика sekretar@parlament.rs

ПРОГЛАШЕНИ ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ господин Александар ВУЧИЋ
predsednik@predsednik.rs, predstavkegradjana@predsednik.rs

РЕПУБЛИЧКА ИЗБОРНА КОМИСИЈА
rik@parlament.rs, izbori@parlament.rs

МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
Министар господин Ивица ДАЧИЋ, infomup@mup.gov.rs

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
Свети Архијерејски Сабор и Свети Архијерејски Синод, kp@spc.rs, info@spc.rs
Рашко-Призренска епархија у егзилу, uredniksrbinaokup@gmail.com,

Њ.К.В. ЈУГОСЛОВЕНСКИ ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИК И ПРЕТЕНДЕНТ НА КРУНУ, ПРЕСТО И ТРОН СРБИЈЕ
господин Александар Петра КАРАЂОРЂЕВИЋ, pr@dvor.rs

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ
Председник академик др Зоран КНЕЖЕВИЋ, sasadir@sanu.ac.rs, presidency@sanu.ac.rs

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
Ректор професор др Владан ЂОКИЋ, kabinet@rect.bg.ac.rs

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У БЕОГРАДУ pravni@ius.bg.ac.rs
Декан професор др Зоран МИРКОВИЋ

УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ САДУ
Ректор професор др Дејан МАДИЋ, rektorat@uns.ac.rs

ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Председник Зорана ДЕЛИБАШИЋ
Ресавска 42, 11000 Београд
sekretarijat@vss.sud.rs

ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
Председник Јасмина ВАСОВИЋ, судија
Немањина 9, 11000 Београд
uprava@vrh.sud.rs

Предмет: ЗАХТЕВ ЗА УСТАВНО СУДСТВО И УСТАВНУ ВЛАСТ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ.

ПРЕКО ИНТЕРНЕТА СЕ ДОСТАВЉА:

ДРЖАВЉАНИМА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, МЕДИИМА, ПОЛИТИЧКИМ СТРАНКАМА И ПОКРЕТИМА

УПРАВНИ СУД
Председник госпођа Радојка МАРИНКОВИЋ, судија
predsednik@up.sud.rs, kabinet@up.sud.rs, portparol@up.sud.rs

УСТАВНИ СУД
Председник Уставног суда госпођа Снежана Марковић, дипл. правник, судија,
kabinet.predsednika@ustavni.sud.rs

АДВОКАТСКА КОМОРА СРБИЈЕ
a.k.srbije@gmail.com

НАРОДНА СКУПШТИНА
Генералном секретару Срђану СМИЉАНИЋУ за сваког народног посланика sekretar@parlament.rs

ПРОГЛАШЕНИ ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ господин Александар ВУЧИЋ
predsednik@predsednik.rs, predstavkegradjana@predsednik.rs

РЕПУБЛИЧКА ИЗБОРНА КОМИСИЈА
rik@parlament.rs, izbori@parlament.rs

МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
Министар господин Ивица ДАЧИЋ, infomup@mup.gov.rs

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
Свети Архијерејски Сабор и Свети Архијерејски Синод, kp@spc.rs, info@spc.rs
Рашко-Призренска епархија у егзилу, uredniksrbinaokup@gmail.com,

Њ.К.В. ЈУГОСЛОВЕНСКИ ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИК И ПРЕТЕНДЕНТ НА КРУНУ, ПРЕСТО И ТРОН СРБИЈЕ
господин Александар Петра КАРАЂОРЂЕВИЋ, pr@dvor.rs

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ
Председник академик др Зоран КНЕЖЕВИЋ, sasadir@sanu.ac.rs, presidency@sanu.ac.rs

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
Ректор професор др Владан ЂОКИЋ, kabinet@rect.bg.ac.rs

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У БЕОГРАДУ pravni@ius.bg.ac.rs
Декан професор др Зоран МИРКОВИЋ

УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ САДУ
Ректор професор др Дејан МАДИЋ, rektorat@uns.ac.rs

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У НОВОМ САДУ
Декан професор др Татјана БУГАРСКИ, dekanat@pf.uns.ac.rs

УНИВЕРЗИТЕТ У КРАГУЈЕВЦУ
В. д. ректора професор др Владимир РАНКОВИЋ, rektor@kg.ac.rs

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У КРАГУЈЕВЦУ
Декан професор др Драган ВУЈИСИЋ dekan@jura.kg.ac.rs

УНИВЕРЗИТЕТ У НИШУ
Ректор професор др Драган АНТИЋ, uniuni@ni.ac.rs

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У НИШУ
Декан професор др Небојша РАУЧЕВИЋ, dekan@prafak.ni.ac.rs

УНИВЕРЗИТЕТ ПРИШТИНА У КОСОВСКОЈ МИТРОВИЦИ
Ректор професор др Драган АНТИЋ, rektorat@pr.ac.rs

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У КОСОВСКОЈ МИТРОВИЦИ
Декан професор др Слободанка ПЕРИЋ slobodanka.peric@pr.ac.rs

РАЗВОЈНА АКАДЕМИЈА СРБА
Председник професор мр Татјана ОЛУЈИЋ, <https://ras.academy/управа-академије/>

САБОР УНИВЕРЗИТЕТСКИХ ПРОФЕСОРА
Оснивач и руководиолац мр Гордана КАНГРГА - МИКУЛИЋ, gordana@komtechnologies.eu

Ми, својеручно и добровољно потписани, Силвана АРСЕНИЈЕВИЋ, из Крагујевца - Мирослава Антића 2/7, Ксенија БУНДАЛО, из Београда-Вождовац, Струмичка 76/2, Љубомир ГРУЈИЋ, из Београда – Нови Београд, Џона Кенедија 31/15, Јелена ЈОШОВИЋ, из Београда –Звездара, Билце 22, Крунислава МАРЈАНОВИЋ, из Београда – Вождовац, Мајска 17, Душан СТОЈАНОВИЋ, из Суботице, Корзо 9, Милан ТОТАЈ, из Београд-Звездара, Олге Алкалај 3/22, свако у своје лично име, пунолетни држављани Републике Србије с бирачким правом, на основу чланова 1. – 3, и 142 Устава, 1. и 2. става члана 145 Устава, члана 149 Устава, ставова 2 и 3 члана 194 *Устава*, и надлежности Високог савета судства објављене на његовом ипростору: <https://vss.sud.rs/sr/надлежности> смо слободно и добровољно одлучили да поднесемо Врховном савету судства наш:

ЗАХТЕВ ЗА УСТАВНО СУДСТВО И УСТАВНУ ВЛАСТ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Документ, после **Обавештења**, се састоји из два основна дела:

А) *Попуњен Образац Високог савета судства за подношење притужбе Високом савету судства*

Б) **ЗАХТЕВ ЗА УСТАВНО СУДСТВО И УСТАВНУ ВЛАСТ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ**

Обавештење: Врховном суду је 29.03.2024 године поднет следећи акт:

ЗАХТЕВ ВРХОВНОМ СУДУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ ДА ЗАШТИТИ РЕПУБЛИКУ СРБИЈУ ОД ЊЕНОГ ПРОТИВУСТАВНОГ РАСТУРАЊА И ЊЕНЕ ДРЖАВЉАНЕ ОД УНИШТАВ АЊА ЉУДСКИХ ПРАВА И СЛОБОДА И ОД ОДУЗИМАЊА ИМ ЊИХОВЕ СУВЕРЕНОСТИ:

1. ЗАШТИТОМ ЊЕНОГ ЈЕДИНО ВАЖЕЋЕГ УСТАВА ДОНЕТОГ 08.11.2006. Г. ОД:
 - 1а) САБОТАЖЕ УСТАВА ОД НАРОДНИХ ПОСЛАНИКА И ОД ЊИХОВЕ ОПСТРУКЦИЈЕ У ПРИМЕНИ УСТАВА КРОЗ ЗАКОНЕ ДОНОШЕЊЕМ ПРОТИВУСТАВНИХ ЗАКОНА,
 - 1б) ПРОТИВУСТАВНЕ ВЛАДАВИНЕ ВЛАСТИ ПОД САМОВОЉНИМ РУКОВОДСТВОМ ПРОТИВУСТАВНО ПРОГЛАШЕНОГ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ЗА ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ,
2. НЕЗАВИСНИМ РАДОМ СУДИЈА И СУДОВА:
 - 2а) ПОШТОВАЊЕМ И СПРОВОЂЕЊЕМ СУДИЈСКЕ ЗАКЛЕТВЕ И ОДГОВОРНИМ САМО ДРЖАВЉАНИМА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, И ЗАКЛЕТВЕ СУДИЈЕ УСТАВНОГ СУДА ЗА СУДИЈЕ УСТАВНОГ СУДА,
 - 2б) БЕЗ ОДУГОВЛАЧЕЊА У ДОНОШЕЊУ ОДЛУКЕ СУДА ИЛИ ЊЕГОВИМ ИЗБЕГАВАЊЕМ И ПРЕПУШТАЊЕМ ДА ТО ЧИНИ АДМИНИСТРАТИВНО ЛИЦЕ СУДА.

Цео документ може да се види на и преузме са:

https://srbijanarodnadrzava.com/wp-content/uploads/2024/04/2024_03_29-VRHOVNOM-SUDU-SVE-CB.pdf

Врховни суд није објавио свој став о овом Зхатеву, ако га је до сада утврдио.

А) Попуњен Образац Високог савета судства за подношење притужбе Високом савету судства

(За судове опште надлежности - основни, виши, апелациони и Врховни суд и посебне надлежности - привредни апелациони, привредни, прекршајни апелациони, прекршајни и Управни суд).

1. НАЗИВ СУДА

Управни суд, Уставни суд и Врховни суд.

2. БРОЈ ПРЕДМЕТА

Бројеви и датуми поднесака Републичкој изборној комисији (РИК) и Управном суду

Следе бројеви докумената против противуставног процеса, а за успостављање уставног процеса, избора председника Републике Србије:

Приговор Републичкој изборној комисији 02 Број 013-76/17 од 06.03.2017. године на Решење Изборне комисије (02 Број 013-76/17 од 05.03.2017) о прихватању кандидатуре Александра ВУЧИЋА за председника Републике Србије.

Жалба Управном суду од 07.03.2017. г., поднета у 20:54, на Решење Републичке изборне комисије о одбијању Приговора 02 Број 013-76/17 од 06.03.2017. године на Решење Изборне комисије (02 Број 013-76/17 од 05.03.2017).

Управном суду су достављена документа 08.03.2017. г. у 18:55, која је Управни суд тражио налогом 22 Уж 8/2017 од 08.03.2017. године.

Захтев 57 бирача Републике Србије, 02 Број 013-1032/20 од 26.06.2020. године, „да Републичка изборна комисија јавно објави, у току три дана по објављивању коначних изборних резултата, бирачке спискове добијене од бирачких одбора са свих бирачких места о изборима одржаним у недељу 21. јуна 2020. године са ознаком код имена сваког бирача да ли је гласао или није гласао и да сваки бирачки одбор на свом бирачком месту објави, у току иста та три дана, бирачки списак са тог бирачког места са ознаком код имена сваког бирача да ли је гласао или није гласао.“

Приговор Републичкој изборној комисији (РИК) 02 БРОЈ 013-654/22 од 09.03.2022. г. Предат у 15:18. У Приговору су дати докази самог Александра ВУЧИЋА да није пословно способан да буде председник Републике Србије, те ни кандидат за председника Републике Србије, што захтевају став 1 члана 52 Устава и став 1 члана 3 Закона о избору председника Републике Србије.

Жалба Управном суду Уж 26/22 од суботе 12.03.2022. г. на Решење РИК 02 БРОЈ 013-654/22 од 09.03.2022. г. Жалба је предата Управном суду у прописаном року у 10:30 те суботе са свим личним подацима првог потписника који је својим потписом, под пуном кривичном одговорношћу гарантовао одобрење осталих потписника да их наведе као потписнике, што су они потврђивали у следећим жалбама Управном суду.

Жалба Управном суду Уж 26/22 од понедељка 14.03.2022. г. предате у 20:40.

Жалба Управном суду Уж 27/22 предата у уторак 15.03.2022. г. у 22.30.

Уређена жалба Управном суду Уж28/22 од 17.03.2022. г. предата у 19:40. Жалба је уређена према Решењу Управног суда 1 Уж 28/22 од 16.03.2022. г.

Жалба Управном суду Уж 26/22 од 16.05.2022. г. од 08.06.2022. г. на неправедан и противустанован процес кандидовања и избора Александра ВУЧИЋА за председника Републике Србије заснован на неправедним и противустановним решењима 02 Број 013-654/22 од 09.03.2022. г. и 02 Број 013-654/22 од 11.03.2022. г. Републичке изборне комисије и на њеном неправедном и противустановном односу према грађанима Републике Србије, медиима, другим кандидатима за председника Републике и према нама, потписницима Приговора.

Тужба Управном суду Уж 26/22 од 10.06.2022. г.: I. Против акта председника Народне скупштине, јавно објављеног без броја на http://www.parlament.gov.rs/Председник_скупштине.44931.43.html, да сазива Једанаесту седницу Народне скупштине у Дванаестом сазиву с једном тачком дневног реда: *Полагање заклетве председника Републике (Додатак 1)*, II. против одржане Једанаесте седнице Народне скупштине у Дванаестом сазиву по предложеном дневном реду и акта о њој (Додатак 2), III прихваћене заклетве Александра ВУЧИЋА као заклетве председника Републике Србије (Додатак 2).

Тужба Управном суду од 11.10.2023. г. против Решења РИК 02 Број 013-654/22 од 09.03.2022. г. и Решења РИК 02 Број 013-654/22 од 11.03.2022. г. Републичке изборне комисије.

Тужба Управном суду У 43353/22 од 30.12.2022. г. уређена према одзиву из Народне скупштине и Решењу Управног суда 26 У 43353/22 од 17.11.2022. г.

Управном суду Тужба бр. 10933/23 предата 13.11.2023. г. у 14:23 против Указа од 01.11.2023. г., Александра ВУЧИЋА о распуштању Народне скупштине и расписивању избора за народне посланике. Својеручни потпис Јелене ЈОШОВИЋ поднет 15.11.2023 под бројем У-10933/23.

Управном суду Тужба бр. Ур-70/23 од 04.12.2023. г., против РИК и њеног Решења 02 Број 013-654/22 од 11.03.2022. г.

Управном суду Захтев од 20.12.2023. г. да поништи изборе за народне посланике спроведене 17.12.2023. г., Објашњење коришћења појма „ЗАХТЕВ“ бр 12 Ур 184/23 од 09.01.2024. г.

Управном суду Уређен Захтев поднет 10.01.2024., г., према Решењу Управног суда – Припремно одељење бр. 12 Ур 184/29 од 22.12.2023. г., да поништи изборе за народне посланике спроведене 17.12.2023. г. Управном суду Приговор бр 24 У. 10940/23 од 12.01.2024. г. на Решење 24 У. 10940/23 судије Управног суда Гордане БОГДАНОВИЋ.

Управном суду Приговор бр, 28 У. 10933/23 од 12.01.2024. г. на Решење бр. 28 У 10833/23 од 12.11.2023, г. судије Управног суда Јасмине МИНИЋ,

Управном суду Исправка Број 28 У 10933/23 од 15.01.2024. г. Приговора бр, 28 У. 10933/23 од 12.01.2024. г. поднета 15.01.2024. г. под бројем 29 У 10933/23.

Посебном већу Управног суда Приговор од 02.09.2024. г. на Решење Управног суда бр. 19 У. 43353/22 од 19.07.2024. г.

Следе бројеви докумената против противуставног изопачавања изговора наших имена у иностранству уписивањем искључиво хрватским латиничким писмом као јединим латиничким писмом у пасошу наметнутим нам 1915. г. Аустроугарском окупацијом и обновљеном у комунистичкој СФР Југославији од 1954 .г. , коначно 1956 потпуним укидањем Сербском-Србском – српском народу његов језик, писмо и правопис, потом у СР Југославији и усвојено у путним исправама које издаје садашња Република Србија те се од ње ствара културно – језички Јасеновац. Видети: <https://www.youtube.com/watch?v=yeZJaJtYU2M> и склоњени документарни филм “Иридови синови”:

Тужба Управном суду број У 17041/20 од 05.10.2020. г.

Уређена Тужба Управном суду број У 17041/20 од 30.12.2020. г.

Великом већу Управног суда Тужба У 27041/21 од 10.11.2021. г. против Пресуде Малог већа Управног суда број З У. 17041/20 од 02.09.2021. г.

Управном суду Тужба број УП 45/22 од 13.09.2022. г. за понављање поступка против Решења Дирекције полиције Министарства унутрашњих послова бр.03.6.3. 27-779/20 од 24.08.2020. г.

*Решења Републичке изборне комисије (РИК) и
Решења Управног суда по поднетим поднесцима:*

Следе бројеви Решења РИК и Управног суда по поднесцима против противуставног процеса, а за одржавање уставног процеса, избора председника Републике:

Решење РИК 02 Број 013-75/17 од 05.03.2017. године без података о времену када је РИК донео Решење (!) о проглашењу Александра Вучића за кандидата за председника Републике.

Решење РИК 02 Број 013-75/17 од 07.03.2017. године без података о времену када је РИК донео то Решење (!) да се ОДБАЦУЈЕ, КАО НЕБЛАГОВРЕМЕН, Приговор 02 Број 013-76/17 од 06.03.2017. године на Решење Изборне комисије (02 Број 013-76/17 од 05.03.2017) о прихватању кандидатуре Александра ВУЧИЋА за председника Републике Србије. То решење је примљено тек 09.03.2017. г. у 13:12.

Налог Управног суда 22 Уж 8/2017 од 08.03.2017. г., подносиоцу Жалбе од 07.03.2017. г. Управном суду, да у року од 12 сати од пријема тог акта достави примерак Приговора 02 Број 013-76/17 од 06.03.2017.

ПРЕСУДА Управног суда 22 Уж. 8/17 од 09.03.2017. г. да се **ОДБИЈА** Жалба од 07.03.2017. г.

Решење Републичке изборне комисије 02 Број 013-654/22 од 09.03.2022. године да се Александар ВУЧИЋ ПРОГЛАШАВА за кандидата за председника Републике на изборима расписаним за 3. април 2022. године. Решење се објављује на веб-презентацији Републичке изборне комисије. Решење је донето на седници РИК одржаној 09.03.2022. г. и завршеној тог дана у 12:17, а објављено истог дана на иппростору („веб-презентацији“).

Решење Републичке изборне комисије 02 Број 013-654/22 од 11.03.2022. године да се ОДБИЈА Приговор (Републичкој изборној комисији 02 БРОЈ 013-654/22 од 09.03.2022. г.) као НЕОСНОВАН.

Решење Управног суда, судије Ксеније ИВАНОВИЋ, 13 Уж 26/22 од 12.03.2022. године: „**НАЛАЖЕ СЕ** Љубомиру Т. Грујићу из Београда, Џона Кенедија 31/15, као лицу које је непосредно суду дана 12.03.2022. године, поднело жалбу, да **ОДМАХ** а најкасније **у року од 6 (шест) часова од пријема овог решења** уреди жалбу тако што ће да:

- означити у ком својству подноси жалбу и о томе суду доставити доказ, како за себе, тако и за остала лица наведена у жалби,
- суду доставити жалбу потписану од стране лица која су у жалби наведена као подносиоци

- жалбе или достави оригинал пуномоћје за заступање тих лица, означи број решења које жалбом оспорава и исто достави суду“.

Ово решење је примљено у суботу 12.03.2022. г. у 18:30. Захтев Управног суда је био физички и технички неостварив. Три потписника нису из Београда. Поште у местима где станују не раде суботом увече и недељом. Најраније су могли, што су и учинили, да пошаљу поштом експресно своје потписе у понедељак ујутро 14.03.2022. г. Писма су стигла тог дана по подне. Уношење њихових потписа у цео документ, чекање у копирници на његово копирање и корицење је завршено тек око 20:00. Зато је, из оправданих разлога било кашњење у предаји документа од 2 сата и 12 минута ако се игнорише чињеница да је жалба првобитно била поднета на време у суботу 12.03.2022 у 10:30 са свим захтеваним личним подацима и својеручним потписом првог потписника. Поставља се питање Зашто и РИК и Управни суд нису тако стриктно пажљиви кад је у питању да ли Александар ВУЧИЧ испуњава уставни и законски услов да буде кандидат за председника Србије. Да је РИК поштовала Устав и закон и да је испњавала своју законску обавезу да изборе спроведе по закону и по Уставу онда не би ни постојала ова активност око жалби и решења/пресуде. РИК би одбила да прогласи Александра ВУЧИЋА и не би Република Србија све више тонула у своје растурање које се под његовим руководством и сада спроводи. Решење Управног суда Уж 26/22 од понедељка 14.03.2022. донето у 10:00, а примљено тек у уторак 15.03.2022. г. у 13:45! **То Решење је донето 8 сати и 18 минута пре истека рока за (прво) подношење жалбе!** Шта више, РИК се на то Решење Управног суда позвала кад је коначно објавила да је Александар Вучић кандидат за председника Републике Србије при чему је у свом Решењу 02 Број 013-654/222 од 11.03.2022. г. **писмено одбила да провери да ли он испуњава уставни и законски услов пословне способност за председника Републике Србије!!!**

Решење Управног суда 10 Уж 27/22 од среде 16.03.2022. г. примљено тек у четвртак 17.03.2022. г. у 11:44.

Решење Управног суда, судије Зорице КИТАНОВИЋ, 1 Уж 28/22 од среде 16.03.2022. г. примљене у четвртак 17.03.2022. г. у 17:03 „да **ОДМАХ** а најкасније **у року од 12 (дванаест) часова од пријема овог решења** уреде жалбу тако што ће да:

- означе у ком својству подносе жалбу и о томе суду доставе доказ,
- означе број решења које жалбом оспоравају и исто доставе суду.“

Решење Управног суда, у већу састављеном од судија: Зорице КИТАНОВИЋ, председника већа, Весне ДАНИЛОВИЋ и Елене ПЕТРОВИЋ, Број 1 Уж 28/22 од 18.03.2022. године: „Жалба **СЕ ОДБАЦУЈЕ**“. Жалба Уж 27/22 је била поднета Управном суду 15.03.2022.г. у 22:30.

Решење Управног суда, судија Весна ИКОНИЋ, 26 У 43353/22 од 17.11.2022. г. примљено 19.12.2022. г. у 14:40: „Налаже се подносиоцима Тужбе“ Уж 26/22 од 10.06.2022. г. „да у року од 15 дана од дана достављања овог решења, уреде поднету тужбу тако да:

- правилно означе лично име (име и презиме), и место становања,
- правилно означе коначни управни акт против кога је поднета тужба, по броју, датуму и доносиоцу;
- приложе оригинал и копију тог акта против кога тужбу подносе;
- правилно означе тужени орган, а да тако уређену тужбу доставе Суду у потребном броју примерака са прилозима (ако их има) за Суд, тужени орган и свако заинтересовано лице ако таквих лица има, тако што ће свако од наведених лица исту да потпише испред свог личног имена,“

Решење Управног суда – Пријемно одељење, Број 7 Ур 70/23 од 03.11.2023. године: „**НАЛАЖЕ СЕ** подносиоцима поднеска – тужбе да, у року од 8 дана од дана пријема овог решења, уреде поднети поднесак од 11.10.2023. године, тако што ће означити иницијални акт у складу са законима Републике Србије, односно, да се изјасне да ли подносе ТУЖБУ по Закону о управним

споровима или ЖАЛБУ по неком од важећих изборних закона.“ Потписао судија Никола КИТАРОВИЋ. Поштански жиг од 09.11.2023. г.

Решење Управног суда, судија Јасмина МИНИЋ, Број: 28 У 10933/23 од 17.11.2023. г, примљено 04.01.2024. г. у 12:18: „Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ“.

Решење Управног суда, судија Гордана БОГДАНОВИЋ, Број: 24 У. 10940/23 од 17.11.2023. г. примљено 04.01.2024. г. у 12:18: „Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ“.

Решење Управног суда - Припремно одељење бр. 12 Ур 184/23 од 22.12.2023. г., примљено 04.01.2024. г. у 12:18. Потписао судија Зорана БРАЈОВИЋ.

Решење Управног суда, Одељење у Нишу, у посебном већу састављеном од судија: Драгана ЈОВАНОВИЋА, председника већа, Ненада СТОЈАНОВИЋА и Стеве ЂУРАНОВИЋА, бр. II-4 Ув 56/24 од 29.01.2024. г.: „Приговор **СЕ ОДБИЈА**“.

Обавештење председника Управног суда судије Радојке МАРИНКОВИЋ, Су VIII 114/24 од 05.02.2024. године, да је предмет Број Ур 184/23 под тим бројем прослеђен Писарници суда.

Решење 12 Ур 184/23 од 06.03.2024. г. Управног суда * већа састављеног од судија: Зоране БРАЈОВИЋ, председника већа, Тамаре БРЕШКОВИЋ СТАНИШЉЕВИЋ и Јелене ТИШМА ЈОВАНОВИЋ: „Подносак **СЕ ОДБАЦУЈЕ**.“

Решење Управног суда – СУДИЈЕ Луке ЧЕЛЕБИЋА, број 19 У. 43353/22 од 19.07.2024. г. добијано у току летњих годишњих одмора августа 2024. г.: „Тужба **СЕ ОДБАЦУЈЕ**.“

Следе бројеви Решења Управног суда о изопачавањима изговора наших имена у иностранству уписивањем хрватским латиничким писмом као јединим латиничким писмом у пасошу Републике Србије:

Пресуда Управног суда 3 У. 17041/20 од 02.09.2021. г. да се одбија Тужба од 05.10.2020. г, уређена поднеском број 17041/20 од 30.12.2020. г.

Решење Управног суда – судије појединца Весне ДАНИЛОВИЋ, број 22 У. 27041/21 од 23.08.2022. г. да се одбија Тужба од 10.11.2021. г.

Бројеви и датуми поднесака Уставном суду

Уставном суду Републике Србије - Београд, Захтев послат поштом из Белфора, Француска, 10.06.1999. г. с једним потписом, закључно с 25.06.1999. г. је преко епоште потписало Захтев укупно седам држављана Републике Савезне Републике Југославије. Текст до ОБРАЗЛОЖЕЊА гласи:

„На основу 1. става члана 2, члана 4, члана 6, 5. става члана 9, 1. става члана 17, 2. става члана 51, 1. става члана 53, ставова 1. – 3. члана 72, члана 73, члана 83, члана 95, 1. става члана 119, 1. става члана 125 и члана 133 Устава Републике Србије, а као њени држављани, подносимо Уставном суду Републике Србије следећи:

ЗАХТЕВ

да Уставни суд Републике Србије по хитном поступку испита уставност и законитост

1. под страним притиском изнуђеног прихватања повлачења Војске Србије – Југославије из дела Републике Србије: са Косова и Метохије и иностраног спречавања њеног враћања на Косово и Метохију,

2. под страним притиском изнуђеног прихватања повлачења милиције Србије – Југославије из дела Републике Србије: са Косова и Метохије и иностраног спречавања њеног враћања на Косово и Метохију,
3. прихватања иностраног ограничавања југословенском и српском особљу да извршава своје легалне и легитимне функције у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
4. прихватања иностраног одређивања броја југословенског и српског особља који може да извршава своје легалне и легитимне функције у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
5. прихватања стране војске у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
6. препуштање државних функција Републике Србије страним државама у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
7. под страним притиском изнуђеног прихватања да међународне институције организују прелазну управу у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
8. под страним притиском изнуђеног прихватања успостављања веће аутономије и самоуправе у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
9. под страним притиском изнуђеног прихватања да се одреди будући статус дела Републике Србије: Косова и Метохије узимајући у обзир предлог из Рамбујеа,
10. начелно прихватање “Плана Г8” – Нацрта Резолуције Савета безбедности ОУН,
11. прихватање “Плана Г8” – Нацрта Резолуције Савета безбедности ОУН у детаљима,
12. потписивање прихватања “Плана Г8” – Нацрта Резолуције Савета безбедности ОУН, и да донесе одговарајуће одлуке у складу с Уставом Републике Србије.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ“

Уставном суду од 12.05.2008 да оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА, и од 19.08.2008. г. да Уставни суд заштити уставност, законитост, људска права и слободу од противуставног рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА.

Уставном суду Предлог бр. VII У – 166/08 од 30.09.2008. г. да забрани рад Демократској странци.

Уставном суду Уставна жалба од 08.04.2009. г. због одуговлачења Уставног суда дуже од шест месеци да донесе одлуку по Предлогу бр. VII У – 166/08 од 30.09.2008. г.

Уставном суду од 13.01.2010. г. : „Оцена уставности и законитости акта Р. Србије за њен пријем у Европску унију“.

Уставном суду Уставна жалба број IУо-243/2012 од 18.05.2012. г. против радње Уставног суда неизвршавања својих уставних дужности.

Уставном суду од 29.12.2012. г. да Уставни суд оцени уставност члана 12 Закона о избору председника Републике.

Предлог Уставном суду од 18.01.2013. г. да оцени уставност и законитост Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији.

Уставном суду Уставна жалба поднета 09.05.2013. г.

Уставна жалба IP-342/2013 од 27.12.2013. г. на ставове и акте Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању и уништавању људских права и слобода, уништавању Републике Србије, на саучесништво Уставног суда у свему томе, и на Закључак број IУз – 20/2013 од

22.04.2013. године Малог већа Уставног суда. Опредељен захтев Уставном суду за накнаду материјалне и нематеријалне штете.

Предлог Уставном суду од 05.03.2014. г. да оцени уставност чланова 6 и 9 Закона из 2009. године о изменама и допунама Закона, из 2002. године, о финансијској подршци породици с децом.

Предлог Уставном суду Број ИР-35/2016 од 25.02.2016. г. да забрани рад Демократској странци, Социјалистичкој партији Србије и Српској напредној странци.

Захтев Број ИР-41/2016 Уставном суду од 04.03.2016. г. по теми: „Уставност става Уставног суда о политичким актима. Уставна криза и/или државни удар?“ да одговори на 10 питања од општер значаја за народ и Републику Србију.

Уставном суду „Допуна образложења Приговора на Решење Изборне комисије (02 Број 013-76/17 од 05.03.2017, ДОДАТАК А) о прихватању кандидатуре Александра ВУЧИЋА за председника Републике Србије“.

Уставна жалба Број Уж-2108/2017 од 14.03.2017. г. на Пресуду Управног суда Број 22 Уж. 8/17. Иницијатива Уставном суду Број ИР-43/2017 од 16.06.2017. г. за покретање поступка за оцену уставности и законитости инаугурисања и деловања председника Републике Александра ВУЧИЋА.

Уставном суду: „Нови разлози за иницијативу /1/ за покретање поступка за оцену уставности и законитости инаугурисања и деловања председника Републике Србије Александра ВУЧИЋА“ Број ИР-77/2017 од 17.10.2017. г.

Иницијатива Уставном суду Број 1Уз-216/2017 од 14.11.2017. г. да покрене поступак уставности и законитости чланова 81, 82 и 83 Закона о избору народних посланика.

Уставном суду Уставна жалба Број Уж – 1415/2018 од 17.11.2017. г. на допис секретара Уставног суда ИР – 43/2017 19.10.2017. г. у коме секретар, између осталог погрешно тврди: ... „ с обзиром да поступак за разрешење, сагласно одредби члана 118, став 2, Устава Републике Србије, може да покрене једино Народна скупштина, на предлог најмање једне трећине народних посланика.“

Уставном суду и његовом председнику Весни ИЛИЋ ПРЕЛИЋ, Број ИР-77/2017 од 02.02.2018. г. : „Устав, Уставни суд и иницијатива Уставном суду за покретање поступка за оцену уставности и законитости инаугурисања и деловања председника Републике Александра ВУЧИЋА“.

Уставном суду и његовом председнику Весни ИЛИЋ ПРЕЛИЋ, Број ИР-51/2018 од 13.07.2018. г., Иницијатива да Уставни суд изврши контролу и да оцени уставност и законитост рада председника Републике Србије Александра ВУЧИЋА, дипл. правника“.

Уставном суду од 17.09.2018 г.: „Опис тока, Одлука и Декларација Народног скупа одржаног у суботу 15. септембра 2018. г. од 12:00- 14:15 код Дома Народне скупштине у Београду“ по теми: „Народни скуп за разрешења председника Републике Александра ВУЧИЋА и председнице Владе Ане БРНАБИЋ због повреда Устава, одбацивања заклетви те губитка легитимности и за успостављање поштовања Устава и закона и од власти“.

Народној скупштини, Уставном суду, председнику Републике Александру ВУЧИЋУ и Влади, 06.03.2019. : „Ви, браниоци Устава сложено одбацујете Устав, растурате државу, јачате окупацију, укидате слободу 2006. – 2019.“

Уставном суду и његовој председници Весни ИЛИЋ ПРЕЛИЋ, дипл. правнику, број ИР-34/2019 од 02.07.2019. г.: „Иницијатива Уставном суду да Уставни суд покрене и спроведе контролу и оцени уставност и законитост рада председника Републике Александра ВУЧИЋА“.

Уставном суду и његовој председници госпођи Снежани МАРКОВИЋ, дипл. правнику, број ИУз-22/2020 од 18.02.2020. г.: „Иницијатива да Уставни суд покрене оцену уставности 43. члана Закона о избору народних посланика /1/, Закона о изменама Закона о избору народних посланика /2/ и 81., 82. и 83. члана Закона о избору народних посланика /1/ с укљученим изменама из Закона о изменама Закона о избору народних посланика /2/.“

Уставном суду и његовој председници госпођи Снежани МАРКОВИЋ, дипл. правнику, од 30.06.2020. г., Иницијатива да Уставни суд покрене и спроведе поступак оцене уставности 43., 81. и 82. члана Закона о избору народних посланика, да поништи изборе одржане 21. јуна ове године и да распише нове по Уставу и Закону усклађеним с Уставом“ . Овај документ је допуњен с два, на време примљена, а омашком изостављена потписа, што је исправљено дописом Уставном суду од 02.07.2020. г.

Уставном суду и председници Снежани МАРКОВИЋ, 08.07.2020.: Да Велико веће Уставног суда размотри и одлучи по Иницијативи од 30.06.2020. г.

Уставном суду од 21.07.2020. године Захтев скупа грађана с народних протеста од 11. и 18. јула 2020. године: 1. Једногласна Одлука о разрешењу Александра ВУЧИЋА и 2. Једногласна одлука да скуп захтева од Уставног суда да почне да поштује Устав и да испита уставност Закона о избору народних посланика.

Уставном суду, Великом већу и председници Снежани МАРКОВИЋ, 27.07.2020. г. : „Уставне обавезе Великог већа Уставног суда да оцени уставност, законитост и сагласност с Уставом чланова 43,81, и 82 Закона о избору народних посланика“.

Уставном суду, Великом већу и председници Снежани МАРКОВИЋ, Број: ИУз-22/2020 од 07.09.2020. г. : Велико веће Уставног суда да оцени уставност, законитост и сагласност с Уставом чланова 43, 81 и 82 Закона о избору народних посланика и чланова 18 и 19 Закона о избору председника Републике.

Уставном суду, председници Снежани МАРКОВИЋ, Број: ИУз-22/2020 од 10.09.2020. г.: Иницијатива Уставном суду да оцени уставност рада и аката председника Републике Александра ВУЧИЋА.

Уставном суду, председници Снежани МАРКОВИЋ, Број: од 15.09.2020. г: Иницијатива Уставном суду да оцени уставност рада и аката председника Републике Александра ВУЧИЋА.

Уставном суду, Великом већу и председници Снежани МАРКОВИЋ, 29.09.2020. г. : Противуставна акта Уставног суда којима се Уставни суд ослобађа од извршавања својих уставних обавеза с трагичним последицама по државу, слободе и права њених грађана.

Уставном суду, Великом већу, председници госпођи Снежани МАРКОВИЋ и секретару Уставног суда господину Радовану БЕЗБРАДИЦИ, 23.10.2020. г. : Помоћ Уставном суду у закључивању.

Предлог и Захтев Народне иницијативе, спроведене по Уставу и закону од 8.ог до 14.ог новембра 2020. г. у Београду, које је својеручно потписало 486 држављана Републике Србије, поднети: Народној скупштини са целим јединим оригиналним списком потписника, председнику Републике и Уставном суду 26.11.2020. г. Изложено на www.srbijanarodnadrzava.com под:

Уставном суду, Великом већу и председници Снежани МАРКОВИЋ, 06.12.2021. г. : Иницијатива Уставном суду да (у пуном саставу) оцени уставност и сагласност с Уставом *Закона о референдуму и народној иницијативи* објављеног у Службеном гласнику Републике Србије број 111 од 25.11.2021. г.

Уставном суду, Великом већу и председници Снежани МАРКОВИЋ, број УЗ-194/2021 од 17.12.2021. г. : Допуњена иницијатива Уставном суду од 06.12.2021. г.
Уставном суду, Великом већу и председници Снежани МАРКОВИЋ од 20.12.2021. г.: Важност Допуњене иницијативе од 17.12.2021. г. Уставном суду.

Уставном суду, Великом већу и председници Снежани МАРКОВИЋ од 11.02.2022. г.: Подстицај Уставном суду да Велико веће Уставног суда следи народни став покретањем и спровођењем без одлагања уставни поступак утврђивања уставности и сагласности *Закона о референдуму и народној иницијативи с Уставом*.

Уставном суду, Великом већу и председници Снежани МАРКОВИЋ од 24.02.2022. г.: Петиција Уставном суду да Велико веће Уставног суда покрене и спроведе уставни поступак утврђивања уставности и сагласности *Закона о избору народних посланика с Уставом* најкасније пре избора народних посланика.

Уставном суду, Великом већу и председници Снежани МАРКОВИЋ број Уж 3172/2022 од 24.02.2022. г.: Иницијатива Уставном суду да Велико веће Уставног суда покрене и спроведе уставни поступак оцене уставности и сагласности *Закона о избору председника Републике с Уставом* пре подношења кандидатуре, а најкасније пре избора.

Уставна жалба осам држављана Републике Србије број Уж – 3172/2022 од 24.03.2022. г. на Решење Управног суда број 1 Уж 28/22 од 18.03.2022. г.

Уставна жалба осам држављана Републике Србије број Уж – 3173/2022 од 24.03.2022. г. на Решења Републичке изборне комисије 02 Број: 013-654/22 од 09.03.2022. г. и 02 Број: 013-654/22 од 11.03.2022. г.

Уставном суду од 25.03.2022. године: „Исправке у сва три комплекта Уставне жалбе на Решење Републичке изборне комисије поднете 24.03.2022. г. с 10 потписника.

Уставном суду број Уж 3173/2022 од 11.04,2022. г.: „Александар ВУЧИЋ нити је могао да буде кандидат за председника Републике Србије нити може да буде њен Председник.“

Уставном суду у пуном саставу од 09.06.2023. г. Материјалне повреде Устава, истине, непристрасности и правичности у Решењу Малог већа Управног суда Број: Уж 28/22 од 18.03.2022. г. и у Решењу Малог већа Уставног суда Број: Уж – 3172/2022 од 30.05.2023. г. суштински изазваних повредама Устава, истине, непристрасности и правичности у Решењу Републичке изборне комисије 02 Број 013-654/22 од 11.03.2022. г.

Уставном суду - председнику Уставног суда и Великог већа Уставног суда госпођи Снежани МАРКОВИЋ, Број Уж 3172/2022 од 03.07.2023. г. : Великом већу Уставног суда се обраћамо да заштити уставност аката и на њима заснованог процеса избора за председника Републике Србије поштујући Устав, истину доказану чињеницама, непристрасност и правичност пошто су материјално битно повређена Решењем Малог већа Управног суда број: Уж – 3172/2022 од

30.05.2023. г. суштински изазваних и заснованих на повредама Устава, истине, непристрасности и правичности Решењем Републичке изборне комисије 02 Број 013-654/22 од 11.03.2022. г.

Уставном суду – Великом већу Уставног суда, број ИР-61/2023 од 04.12.2023. г.: Иницијатива Уставном суду да у пуном саставу хитно покрене и спроведе уставни поступак забране изборне листе „Александар ВУЧИЋ – СРБИЈА НЕ СМЕ ДА СТАНЕ“.

Уставном суду – Великом већу Уставног суда, број ИР-62/2023 од 11.12.2023. г.: Иницијатива Уставном суду да у пуном саставу покрене и спроведе поступак утврђивања да ли је Александар ВУЧИЋ, проглашени председник Републике, пословно способан за извршавање уставних дужности, и обавеза, функције председника Републике Србије, тј. да буде председник Републике Србије.

Уставном суду – Великом већу Уставног суда од 12.02.2024. г.: Иницијатива Уставном суду да његово Велико веће покрене и спроведе поступак оцене уставности сазива председника Народне скупштине др Владимира ОРЛИЋА за Прву седницу Народне скупштине Републике Србије у Четрнаестом сазиву и њеног конституисања у уторак 6. фебруара 2024. године са почетком у 10.00 часова.

Уставном суду од 26.02.2024. г. Иницијатива да Уставни суд у пуном саставу хитно одлучи о поднеску број ИР-62/2023 од 11.12.2023. г.: „Иницијатива Уставном суду да у пуном саставу покрене и спроведе поступак утврђивања да ли је Александар ВУЧИЋ, проглашени председник Републике, пословно способан за извршавање уставних дужности, и обавеза, функције председника Републике Србије, тј. да буде председник Републике Србије“.

Уставном суду Иницијатива од 28.02.2024. г. да Уставни суд у пуном саставу хитно одлучи о поднеску бр ој ИР-61/2023 од 04.12.2023. г.: Иницијатива Уставном суду да у пуном саставу хитно покрене и спроведе уставни поступак забране изборне листе „Александар ВУЧИЋ – СРБИЈА НЕ СМЕ ДА СТАНЕ“.

Одговори Уставног суда по поднетим поднесцима

Решење Уставног суда Републике Србије, Број: ИУ – 97/99 од 25.05.2000. године, у саставу: председник Ратко БУТУЛИЈА и судије Верона АДАМ БОКРОШ, Спасенија БАБОВИЋ, Тефик ЛУГИЋИ, Љубомир ПОПОВИЋ и Ђуро СВОРЦАН: „Не прихватају се иницијативе за покретање поступка за утврђивање неуставности Одлуке Народне скупштине Републике Србије РС број 5 од 3. јуна 1999. године („Службени гласник РС“, број 29/99).“ ... „Оспорена одлука Народне скупштине донета је на седници одржаној за време ратног стања, када су били угрожени територијална целокупност, суверенитет, самосталност и независност наше државе и“ (на копији с које је ово прекуцано следећи ред се не види, напомена писца овог документа).

Обавештење Секретара Уставног суда ИР-207/2008 од 15.08.2008. г. Снежане НАКОВСКЕ „да Уставни суд, поводом иницијативе грађана, не одлучује о повреди Устава од стране председника Републике“.

Закључак Уставног суда ВУ-10/08 од 11.09.2008. године којим се: „Одбацују иницијативе од 30.01.2008., 20.03.2008. и 12.05.2008. којима је затражено да Уставни суд: „поништи сва акта у вези са изборима за председника Републике Србије“ одржаним 21.08.2008. године и „оцени уставност председничке заклетве и преузимања дужности од стране господина Бориса Тадића“; да „оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике Бориса Тадића““.

Закључак Уставног суда Број VIIY-166/2008 од 22.02.2010. г.: „Имајући у виду да је Законом о Уставном суду прописано да се поступак одлучивања о забрани рада политичке странке покрене на основу предлога Владе, Републичког јавног тужиоца или органа надлежног за упис у регистар

по странака, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање у овом предмету, јер је предлог о забрани рада политичке странке поднет од стране неовлашћеног лица.“

Закључак Уставног суда Број ИУо-9/2010 од 25.5.2010. године да се одбацује иницијатива за “оцену уставности и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније“. Закључак Уставног суда Број : ИУз-20/2013 од 22.04.2013. године да се одбацује иницијатива за оцену уставности Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији („Службени гласник РС“, број 4/13) зато што је Уставни суд закључио да је то политичко-правни акт те је оценио „да она по својој правној природи нема карактер општег правног акта у смислу одредаба члана 167 Устава“ те је стога иницијативу одбацио.

ЗАКЉУЧАК Уставног суда, Службени Гласник Републике Србије, Број 13, страна 8, од 2. фебруара 2015. године: „Уставни суд, у саставу председник Суда Весна Илић Прелић и судије др Оливера Вучић, др Марија Драшкић, Братислав Ђокић, др Горан П. Илић, др Агнеш Картаг Одри, Катарина Манојловић Андрић, мр Милан Марковић, др Боса Ненадић, др Драгиша Б. Слијепчевић, Милан Станић, др Драган Стојановић, мр Томислав Стојковић, Сабахудин Тахировић и Предраг Ђетковић, на основу члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Србије, на седници одржаној 10. децембра 2014. године, донео је

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се предлог за оцену уставности и законитости парафираног „Првог споразума о принципима који регулишу нормализацију односа“ између Владе Републике Србије и Привремених институција самоуправе у Приштини, од 19. априла 2013. године.“

ИЗДВОЈЕНА МИШЉЕЊА СУ ПОДНЕЛЕ СУДИЈЕ УСТАВНОГ СУДА: др Драган М. СТОЈАНОВИЋ, др Боса НЕНАДИЋ, др Оливера ВУЧИЋ, Катарина МАНОЈЛОВИЋ АНДРИЋ

ЗАКЉУЧАК Уставног суда Број ИУз—144/2014 од 20.05.2016. године да се одбацује иницијатива за покретање поступка за оцену уставности одредаба чл. 6. и 9. Закона о изменама и допунама Закона о финансијској подршци породици с децом („Службени гласник РС“, број 107/09). Обавештење секретара Уставног суда Радомира БЕЗБРАДИЦЕ бр. ИР-35/2016 од 10.06.2016. године на Предлог Број ИР-35/2016 Уставном суду од 25.02.2016. г. да забрани рад Демократској странци, Социјалистичкој партији Србије и Српској напредној странци. „Полазећи од претходно наведеног, обавештавамо Вас да нема правног основа ни могућности за поступање и одлучивање Уставног суда по предлозима постављеним у наведеном поднеску,“ од 25. фебруара 2016. године.

Обавештење секретара, Радована БЕЗБРАДИЦЕ, Уставног суда бр. ИР-41/2016. г. од 23.05.2016. г. на Захтев Број ИР-41/2016 Уставном суду од 04.03.2016. г. : „обавештавамо Вас да нема правног основа ни могућности за поступање Уставног суда по наведеном поднеску“ од 4. марта 2016. године.

Обавештење секретара, Радована БЕЗБРАДИЦЕ, Уставног суда Број ИР-43/2017 од 19.10.2017. г. на Иницијативу Уставном суду Број ИР-43/2017 од 16.06.2017. г. : „обавештавамо Вас да нема правног основа ни могућности за поступање Уставног суда по наведеном поднеску“ од 16. јуна 2017. године.

Одговор Су број: 17/87/2017 од 27.11.2017. Г. Севере МАРКОВИЋ, одговорног лица за поступање по захтеву за слободан приступ информацијама од јавног значаја.

Обавештење Број: ИР-83/2017 од 04.01.2018. г. секретара Уставног суда Радована БЕЗБРАДИЦЕ о пријему поднеска од 14.11.2017. г. који је „Петиција председнику Републике Александру ВУЧИЋУ

и председнику Српске напредне странке Александру ВУЧИЋУ да или као председник Републике или као председник Српске напредне странке заједно са најмање 100.000 чланова странке од Народне скупштине захтева РАСПИСИВАЊЕ РЕФЕРЕНДУМА О СЛЕДЕЋЕМ ПИТАЊУ: Да ли Александар ВУЧИЋ треба да буде разрешен функције председника Републике Србије?”. Обавештење секретара Радована БЕЗБРАДИЦЕ Уставног суда Број: ИР- 77/2017. г. од 17.01.2018. г. „да Уставни суд, овим поводом и по овим питањима, окончава преписку“.

Обавештење секретара Уставног суда Радована БЕЗБРАДИЦЕ Број ИР-51/2018 од 28.08.2018. г. , као одговор на „да нема правног основа ни могућности за поступање и одлучивање Уставног суда по Вашем поднеску“ од 13.07.2018. г.

Решење Уставног суда Број: Уж – 2108/2017 од 19.11.2018. г. Малог Већа у саставу: судија Мирослав НИКОЛИЋ, председник Већа, Милан СТАНИЋ и др. Милан ШКУЛИЋ: „Одбацује се уставна жалба Љубомира Грујића изјављена против пресуде Управног суда Уж. 8/17 од 9. марта 2017. године.“

Закључак Уставног суда, Малог већа, Број: ИУз-216/2017 од 07.12.2018. године: „Одбацује се иницијатива за покретање поступка за оцену уставности и „законитости“ одредаба чл. 81, 82. и 83. Закона о избору народних посланика“.

Обавештење секретара Радована БЕЗБРАДИЦЕ Уставног суда Број: ИР – 34/2019 од 23.08.2019. године: обавештавамо Вас да нема правног основа ни могућности за поступање и одлучивање Уставног суда по Вашем поднеску“ од 2. јула 2019. године.

Обавештење заменика секретара Уставног суда Петра СТАЈКОВИЋА, Су број: 24/278 од 21.05.2020. године, „да Уставни суд, сагласно својим уставним надлежностима, није у могућности да поступа по Вашим поднесцима“ „од 15. септембра 2020. године“.

Закључак Број ИУз-22/2020 од 02.07.2020. године Уставног суда: „Уставни суд је одбацио иницијативу сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 7) Закона о Уставном суду“.

Обавештење секретара Уставног суда Радована БЕЗБРАДИЦЕ Број: ИУз-22/2020 од 15.07.2020. године „да нема правног основа ни могућности да Уставни суд да поступа по Вашем захтеву“ од 8. јула 2020. године.

Обавештење Заменика секретара Уставног суда Петра СТАНКОВИЋА Су број: 24/272 од 16.09.2020. године „да Уставни суд, овим поводом и по овим питањима, окончава преписку,“ поводом „поднесака од 27. јула, 7. и 10. септембра 2020. г.“

РЕШЕЊЕ Уставног суда Број: Уж – 1415/2018 од 02.10.2020. године да се одбацује Уставна жалба од 17.11.2017. године.

Обавештење, поводом поднеска од 26.11.2020. г., секретара Уставног суда Радована БЕЗБРАДИЦЕ Су број: 445/1 од 7. децембра 2020. године да „Указујемо да из наведеног поднеска није могуће закључити из ког разлога се, не само овим, него и низом претходних поднесака, обраћате Уставном суду, чиме безразложно оптерећујете, макар и минимално, кадровске ресурсе овог органа, Стога молимо да се убудуће Уставном суду не обраћате без разлога који се могу довести у везу са његовим надлежностима и поступањем. Указујемо и да на овакве и сличне поднеске, који се не односе на Уставни суд нити се њима тражи поступање Уставног суда, убудуће нећемо одговарати.“

Обавештење заменика секретара Уставног суда Петра СТАЈКОВИЋА, Су број 24/424 од 15.12.2021. године да је поднесак од 6. децембра 2021. г. спојен с другим поднесцима по истом

предмету под ознаком IУо-177/2021 и да поступак води судија известилац.

Решење Уставног суда Број: Уж – 3172/2022 од 30.05.2023. године да се одбацују обе Уставне жалбе од 24.03.2022. године. У свом Образложењу Уставни суд уопште не спомиње да су подносиоци поднели жалбу Управном суду Уж 26/22 од суботе 12.03.2022.г., која је предата у прописаном року у 10:30 те суботе са свим личним подацима првог потписника који је својим потписом, под пуном кривичном одговорношћу гарантовао одобрење осталих потписника да их наведе као потписнике, што су они потврђивали у следећим жалбама Управном суду!

Обавештење Су број: 24/131 од 21.06.2023. године заменика секретара Уставног суда Петра СТАЈКОВИЋА „да нема правног основа ни могућности за поступање Уставног суда по Вашем поднеску“ од 9. јуна 2023. године.

Обавештење Број IIP – 62/2023 од 13.02.2024. г. секретара Уставног суда Петра СТАЈКОВИЋА: „обавештавамо Вас да је Уставни суд сагласно одредби члана 118. Устава Републике Србије надлежан да одлучује о постојању повреде Устава од стране председника Републике у поступку који може да покрене само Народна скупштина, на предлог једне трећине народних посланика. Полазећи од наведеног, указујемо да уводно поменути поднесак не представља правно средство којим би се, у складу с Устава, могао покренути било који поступак одлучивања о постојању повреде Устава од стране председника Републике.“

Обавештење секретара Уставног суда Петра СТАЈКОВИЋА Број: II P – 61/2023 од 13.02.2024. године: „обавештавамо Вас да Уставни суд поступа у складу са надлежностима утврђеним Уставом Републике Србије, да наведени поднесак не представља правно средство којим би се, у складу с Уставом, могао покренути било који поступак из надлежности Уставног суда.“ На страни 2 пише: „да је поступак пред Уставним судом строго формалан,“.... „обавештавамо Вас да Уставни суд, сагласно својим уставним надлежностима, није у могућности да поступа и одлучује по наведеном поднеску.“

Бројеви поднесака Врховном суду

Врховном суду од 29.03.2024. г. и од 01.04.2024: Захтев Врховном суду Републике Србије да заштити Републику Србију од њеног противуставног растурања и њене држављане од уништавања људских права и слобода и од одузимања им њихове суверености. Врховном суду од 05.04.2024. г.: Захтев Врховном суду Републике Србије да: 1. Поништи противуставно Решење Управног суда 12 Ур 184/23 од 06.03.2024. г. 2. Поништи противуставне изборе за народне посланике спроведене 17.12.2023. године.

Врховном суду бр. 3/24 од 11.07.2024. г. Захтев за стављање ван снаге и поништавање противуставних Решења Врховног суда Републике Србије Ур 3/2024 од 16.04.2024. г. и УР 3/2024 од 31.05.2024. г.

Решења Врховног суда по поднетим поднесцима

Решење Врховног суда Ур 3/2024 од 16.04.2024. године да се налаже подносиоцима поднеска – захтева од 05.04.2024. године да се прецизно писмено изјасне које ванредно правно средство подносе овом суду и против одлуке ког суда, а коју одлуку ће доставити у прилогу. Поводом

Решења Врховног суда Републике Србије Ур 3/2024 од 16.04.2024. г. Решење Врховног суда Ур 3/2024 од 31.05.2024. године да се поднесак од 05.04. 2024. године одбацује. Врховном суду од 30.07.2024. г. Захтев за стављање ван снаге и поништавање противуставног потписа Александра ВУЧИЋА на Меморандуму Самита одржаног 19.07.2024. г.

3. ИМЕ СУДИЈЕ КОЈИ ПОСТУПА У ПРЕДМЕТУ

Судије Управног суда

Др Јадранка ИЊАЦ, председник већа, Весна ДАНИЛОВИЋ, Весна ЛАЗАРЕВИЋ, Ксенија ИВАНОВИЋ, Вера МАРИНКОВИЋ, Тија БОШКОВИЋ, Зорица КИТАНОВИЋ, Весна ИКЕНИЋ, Никола КИТАРОВИЋ. Јасмина МИНИЋ, Гордана БОГДАНОВИЋ, Зорана БРАЈОВИЋ, Тамара БРЕШКОВИЋ СТАНИШЉЕВИЋ, Јелена ТИШМА ЈОВАНОВИЋ, Драган ЈОВАНОВИЋ, Ненад СТОЈАНОВИЋ, Стева ЂУРАНОВИЋ, Лука ЧЕЛЕБИЋ.

Судије Уставног суда

Др Боса Ненадић, председник Уставног суда, Ратко Бутулија, председник Уставног суда, Верона Адам БОКРОШ, Спасенија БАБОВИЋ, Тефик ЛУГИЋИ, Љубомир ПОПОВИЋ, Ђуро СВОРЦАН, Весна ИЛИЋ ПРЕЛИЋ, др Драган СТОЈАНОВИЋ, мр Томислав СТОЈКОВИЋ, Предраг ЋЕТКОВИЋ, Братислав ЂОКИЋ, др Горан П. ИЛИЋ, др Јован ЋИРИЋ, Мирослав НИКОЛИЋ, Весна ДАНИЛОВИЋ, др Боса НЕНАДИЋ, председник Уставног суда, Весна ИЛИЋ ПРЕЛИЋ и судије др Оливера ВУЧИЋ, др Марија ДРАШКИЋ, Братислав ЂОКИЋ, др Горан П. ИЛИЋ, др Агнеш КАРТАГ ОДРИ, Катарина МАНОЈЛОВИЋ АНДРИЋ, мр Милан МАРКОВИЋ, др Драгиша Б. СЛИЈЕПЧЕВИЋ, Милан СТАНИЋ, Сабахудин ТАХИРОВИЋ и Предраг ЋЕТКОВИЋ.

Судије Врховног суда

Жељко ШКОРИЋ, Јелена ИВАНОВИЋ, председник већа, Бранка СТАНИЋ.

4. ИМЕ И ПРЕЗИМЕ ПОДНОСИОЦА ПРИТУЖБЕ:

1. Силвана АРСЕНИЈЕВИЋ, из Крагујевца - Мирослава Антића 2/7,
2. Ксенија БУНДАЛО, из Београда-Вождовац, Струмичка 76/2,
3. Љубомир ГРУЈИЋ, из Београда – Нови Београд, Џона Кенедија 31/15,
4. Јелена ЈОШОВИЋ, из Београда –Звездара, Билце 22,
5. Крунислава МАРЈАНОВИЋ, из Београда – Вождовац, Мајска 17,
6. Душан СТОЈАНОВИЋ, из Суботице, Корзо 9,
7. Милан ТОТАЈ, из Београд-Звездара, Олге Алкалај 3/22,

Наша имена, с именом места и адресе, су својеручно потписана на крају овог документа да се не понављају.

Одредбом члана 10 Закона о уређењу судова, уређено је право странке и другог учесника у судском поступку на притужбу, када сматра:

1. да се поступак одуговлачи;

ДА

2. да је неправилан

ДА

3. да постоји било какав недозвољен утицај на његов ток и исход.

(заокружити који је разлог подношења притужбе)

Садржина притужбе:

Б) ЗАХТЕВ ЗА УСТАВНО СУДСТВО И УСТАВНУ ВЛАСТ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Да ли сте се раније притуживали по истом предмету? (заокружити)

НЕ (Високом савету судства)

Место и датум:

Београд, 30.09.2024. године

Потпис странке:

Група држављана Републике Србије. Наши подаци, које смо својеручно потписали на страницама на крају овог документа, су дати напред у тачки 4, а својеручно су потписани на страницама на крају овог документа.

Б) ЗАХТЕВ ЗА УСТАВНО СУДСТВО И УСТАВНУ ВЛАСТ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Ми, својеручно и добровољно потписани, Силвана АРСЕНИЈЕВИЋ, из Крагујевца - Мирослава Антића 2/7, Ксенија БУНДАЛО, из Београда-Вождовац, Струмичка 76/2, Љубомир ГРУЈИЋ, из Београда – Нови Београд, Џона Кенедија 31/15, Јелена ЈОШОВИЋ, из Београда –Звездара, Билце 22, Крунислава МАРЈАНОВИЋ, из Београда – Вождовац, Мајска 17, Душан СТОЈАНОВИЋ, из Суботице, Корзо 9, Милан ТОТАЈ, из Београд-Звездара, Олге Алкалај 3/22, свако у своје лично име, пунолетни држављани Републике Србије с бирачким правом, на основу чланова 1 – 3 и 142 Устава, 1. и 2. става члана 145 Устава, 1., 3. и 4. става члана 147, члана 149, 2. и 3. става члана 194 *Устави*, и на основу надлежности Високог савета судства објављене на ипростору („сајту“) Високог савета судства: <https://vss.sud.rs/sr/надлежности>, смо слободно и добровољно одлучили да се поднесе следећи наш

ЗАХТЕВ

Високом савету судства да:

- утврди све мере, радње и акте којима се осигуравају:
 - независност и слобода судија и суда у судијском раду и доношењу одлука,
 - спровођење судијске заклетве и поштовање Етичког кодекса чиме се постижу непристрасност, - правичност и праведност у судским одлукама (ставовима, решењима, пресудама) које се односе на нас, држављане Републике Србије,
 - да као прву меру донесе, без одуговлачења, општу одлуку о разрешењу судијске функције, дужности и положаја сваког судије који не поштује своју судијску заклетву,
- утврди и спроведе, пожељно у сарадњи с Врховним судом, све уставне судске мере, на основу једино важећег Устава Републике Србије од 8. новембра 2006. године, да се у току 2025. године потпуно успостави уставна власт у Републици Србији на основу тог Устава и у складу с њим, тако да власт поштује да је она у служби држављана Републике Србије на одређено време за које је изабрана и да је смењива и пре истека тог периода ако не поштује своју Заклетву положену јавно држављанима Републике Србије,

3. донесе, без одуговлачења, одлуку о разрешењу судијске функције, дужности и положаја сваког судије Уставног суда који не поштује своју заклетву судије Уставног суда.
4. Ако Уставни суд прихвати жалбу лица из тачке 1в) или 3. и Врховни савет судства задржава свој став онда то лице може да се обрати Народној скупштини за разрешење случаја. Председник Републике је дужан да одлуку Народне скупштине или огласи важећом и да се објави у Службеном гласнику РС да ступа на снагу или да је врати Народној скупштини на поновно разматрање. Нова Одлука Народне скупштине је коначна, доставља се лицу које је поднело жалбу Народној скупштини и осмог дана по доношењу Одлуке објављује се у Службеном гласнику РС и одмах ступа на снагу.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. ЗАКЛЕТВА

Заклетва је свечана изјава с најснажнијом обавезом њеног поштовања и спровођења у дело, с потпуном моралном, материјалном, финансијском и правном одговорношћу за њено неспровођење у дело, а чије извршавање њен давалац гарантује и својом чашћу.

Да би једно лице постало врховни државни руководилац (народни посланик, председник Републике, члан Владе) или судија било ког суда, значи и Уставног суда, јавни државни тужилац, припадник Војске Србије) обавезно полаже јавно усмено и писмено одговарајућу заклетву.

Заклетве државних руководилаца и судија

Након доношења одлуке о потврђивању мандата **народни посланици полажу заклетву** чији текст гласи:

Заклињем се да ћу дужношћу народног посланика обављати предано, поштовано, савесно и верно Уставу, бранићи људска и мањинска права и грађанске слободе и по најбољем знању и умећу служити грађанима Србије, истини и правди!

Члан 17 Закона о Народној скупштини

Приликом ступања на дужност, **председник Републике, пред Народном скупштином полаже заклетву** која гласи:

Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности.

5. и 4. став члана 114 Устава

Мандат Владе тече од полагања заклетве пред Народном скупштином.

Заклетва гласи: *Заклињем се на оданост Републици Србији и својом чашћу обавезујем да ћу поштовати Устав и закон, да ћу дужност члана Владе вршити савесно, одговорно и предано и бити посвећен очувању Косова и Метохије унутар Републике Србије.*

1. и 2. став члана 16 Закона о Влади

*Пре ступања на функцију, судија полаже заклетву пред председником Врховног суда и председником Народне скупштине.
Судија који је изабран на судијску функцију у други суд не полаже поново заклетву.*

Члан 60 Закона о судијама

Заклетва судије гласи:

Заклињем се својом чашћу да ћу своју функцију вршити верно Уставу и закону, по најбољем знању и умећу и служити само истини и правди.

Члан 61 Закона о судијама

Уставни суд чини 15 судија, који се бирају и именују на начин прописан Уставом.

Приликом ступања на дужност судије полажу заклетву пред председником Народне скупштине.

Текст заклетве гласи: "Заклињем се да ћу се у свом раду придржавати Устава и закона и да ћу своју дужност обављати часно, савесно и непристрасно".

Члан 11 Закона о Уставном суду.

Уставни суд има секретара, који се поставља већином гласова свих судија, на период од пет година и може бити поново постављен.

Секретар руководи Стручном службом Уставног суда и за свој рад одговара Уставном суду.

Ставови 1 и 2 члана 26 Закона о Уставном суду

Радње у претходном поступку предузима судија известилац, односно стручна служба, у складу са овим законом и Пословником.

У претходном поступку се испитује уредност и допуштеност поднеска којима се иницира или покреће поступак пред Уставним судом, достављају акти о покретању поступка, односно иницијативе на одговор и мишљење, прикупљају потребни подаци, обавештења и докази у циљу провере навода из иницијативе за покретање поступка за оцену уставности или законитости.

У претходном поступку се предузимају и друге процесне радње од значаја за одлучивање Уставног суда.

Члан 35а Закона о Уставном суду

Непоштовање заклетве државног руководиоца или судије

Народни посланици нису у Кривичном законнику утврдили казне за непоштовање заклетве, за њено одбацивање, за деловање супротно положеној заклетви! Тако су, без сагласности народа, себе својевољно ослободили одговарајуће одговорности у случају непоштовања, одбацивања, своје заклетве, деловања супротно њој. Самим тим они нису испунили своју обавезу да буду представници народа (став 1 члана 2 Устава). Прекршили су ставове 1 и 3 члана 21 Устава да смо једнаки пред Уставом и законом и да је забрањена дискриминација и изгубили су право да буду на дужности, да врше функцију народног посланика: нису више народни посланици већ су постали узурпатори положаја народног посланика. Нека буде споменуто још и да у Кривичном законнику нису предвидели казне за насилна или ненасилна дела против Устава у целини и

против сваке његове одредбе посебно; против државе Републике Србије или њеног народа; за издају или чак велеиздају. Они се понашају као надљуди без одговорности погрешно мислећи да их посланички имунитет ослобађа тих одговорности. Они више не испуњавају своју обавезу да поштују Устав чиме не поштују ни своју заклетву.

Члан 146 Устава у свом ставу 1 утврђује да је судијска функција стална. Повезано са судијском заклетвом сталност функције судије важи под условом да судија спроводи у дело своју заклетву, а у њој се обавезао да ће да поштује Устав. Лице које је испунило све остале уставне и законске услове док не положи судијску заклетву не постаје судија, оно је кандидат за судију: није судија. Судија који не поштује Устав делује супротно својој судијској заклетви. Она више не важи јер ју је он лично поништио. Он више не испуњава законски услов да буде судија. Својевољно је изгубио право да буде на дужности, да врши функцију судије. Престао је да буде судија. Сам је себе својевољно разрешио статуса судије. То треба и званично Високи савет судства да утврди на основу става 2 члана 148 Устава и члана 154 Устава.

Члан 361 Кривичног законика утврђује да је несавесно вршење дужности кажњиво кривично дело. Непоштовање заклетве државног руководиоца или судије (или јавног тужиоца) јесте, најблаже оцењено, несавесно вршење дужности. Зато је непоштовање заклетве државног руководиоца или судије кривично дело. Следи да:

а) став 1 члана 148 да судији престаје судијска функција разрешењем из законом утврђених разлога,

б) став 1 члана 151 да судија може бити позван на одговорност за изражено мишљење или гласање приликом доношења судске одлуке ако се ради о кривичном делу кршења закона од стране судије

и

в) став 1 члана 361 Кривичног законика да је несавесно вршење дужности кривично дело заједно повезани утврђују да се судија који не поштује своју заклетву разрешава судијске функције по сили закона.

Када се претходно повеже са ставом 2 члана 174 Устава да се судија Уставног суда разрешава ако буде осуђен за кажњиво дело које га чини недостојним дужности судије Уставног суда онда се судија Уставног суда разрешава и функције судије Уставног суда и судијске функције.

Претходно излагање показује да је Врховни савет судства задужен да обезбеди да на положају судије могу да буду само лица која су испунила све уставне и законске услове и која у току свог судијског рада спроводе своју судијску заклетву у дело, што значи да пре свега поштују Устав, да не примене ни једну законску (или подзаконску) одредбу било ког закона (или подзаконског акта) ако она није и складу с Уставом (2. и 3. став члана 194 Устава).

Питање 1: Кома се полаже свака од наведених заклетви?

Ни у Уставу ни у закону није дат одговор на ово питање. Подразумева се по природи ствари?

Одговор 1: Начелан одговор је да се заклетва полаже ономе коме се одговара, тј. ономе ко је даваоца заклетве изабрао и/или ономе на кога се примена заклетве непосредно односи, примењује, спроводи у дело..

Пример:

Заклетва народног посланика и заклетва председника Републике Србије треба обавезно да се полажу народу, тј. држављанима Републике Србије (став 1 члана 2, став 1 члана 100, став 1 члана 114 Устава). Када се то повеже са химном *Боже правде* Републике Србије онда се те заклетве полажу и Богу.

Заклетва судије се полаже државним органима који су судију изабрали: Високом савету судства, Народној скупштини и народу (држављанима) Републике Србије јер се у његово

(њихово) име доносе судске одлуке по ставу 1 члана 145 Устава, односно на народ се односе и на њему се примењују судијске/судске одлуке по ставу 3 члана 145 Устава.

Питање 2: Коме полагач заклетве одговара за њено непоштовање, чак деловање супротно положеној заклетви?

Одговор 2: Полагач, давалац, заклетве одговара ономе коме је положио заклетву. Процес утврђивања одговорности се спроводи пред одговарајућим судом који доноси и одлуку. Ако се та одлука односи на председника Републике треба да може, на захтев председника Републике, предлагача и/или одлуком Народне скупштине, да се одржи референдум по члану 108 Устава и по Закону о референдуму на основу кога је 08.11.2006. г. донет садашњи Устав по питању:

Да ли се овим референдумом потврђује одлука Суда о статусу председника Републике?

Питање 3: Да ли народни посланик, председник Републике, члан Владе, или судија који је положио заклетву и који потом није поштовао своју заклетву или је деловао супротно њој може да остане на дужности, да и даље обавља функцију, за коју је изабран?

Одговор 3: Полагање заклетве је уставна и законска обавеза председника Републике, а законска је обавеза народног посланика, члана Владе и њеног председника као и судије. То је њихова обавеза и дужност коју треба да спроводе у дело у току целог свог мандата да би стекли право да преузму и врше дужности и функцију за коју су изабрани. Оног момента када неко од њих не поштује дату заклетву, или чак делује супротно њој, оно је тиме поништило испуњење услова да ступи на дужност и преузме функцију. Самим тим је изгубило право да врши дату функцију, да буде на датом положају. Објављује се да није више на том положају и разрешава се те дужности. Одлуку о томе доноси државни орган који га је изабрао, Високи савет судства или Уставни суд, тј. онај коме је то лице положило заклетву.

Закључак 1: У свим изложеним заклетвама највиших државних руководиоца је обавеза да ће да поштује Устав, да ће бити веран Уставу. Потом и закону /али само оном закону који је у складу с Уставом (2. и 3. став члана 194 Устава)/.

II. НЕПОШТОВАЊЕ УСТАВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Члан 194 Устава јасно утврђује да је Устав највиши правни акт Републике Србије и да сви закони и други **општи** акти донети у Републици Србији **морају** бити сагласни с Уставом, а потврђени међународни уговори **не смеју** бити у супротности с Уставом што захтева и став 2 члана 16 Устава. Устав утврђује да, не само општи правни акти, већ и други општи акти морају да буду у складу с Уставом. То се посебно односи на опште правно – политичке / политичко-правне и опште политичке акте. Тачно је да Уставни суд није надлежан да опште политичко-правне, опште правно-политичке и опште политичке акте оцењује са политичког становишта јер је то дужност Народне скупштине (тачка 1 у делу изборних права члана 99 и члан 124 Устава). Међутим став 1 члана 166, тачка 1 члана 167 и став 1 члана 168 јасно утврђују да је Уставни суд меродаван и надлежан да, поред општих правних аката, оцењује опште политичко-правне, опште правно-политичке и опште политичке акте са становишта њихове уставности и законитости, њихове сагласности с Уставом што Уставни суд категорички одбија без на Уставу заснованог разлога и доказа. С тим неуставним ставом Уставни суд је одбио да оцени уставност и законитост: Пријаве за учлањење Републике Србије у Европску унију, Резолуцију Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама

самоуправе на Косову и Метохији и Бриселски споразум. Аутори та три акта су носиоци рушења уставног поретка Републике Србије на ненаоружани начин те по тој основи не може на њих да се примени Кривични законик. али може његов члан 361 за њихово (ТАДИЋЕВО, НИКОЛИЋЕВО и ДАЧИЋЕВО) несавесно вршење руководеће државне дужности.

Влада нема право (Заклетва Владе) не само да донесе, већ ни да предложи, акт који није сагласан, или радњу која није сагласна с Уставом, ни да води политику државе која није сагласна с Уставом (члан 1, члан 3, тачка 1 у делу изборних права члана 99, члан 124, ставови 2 и 3 члана 194 Устава и Заклетва Владе). Следује да је дужност Народне скупштине да то проверава и треба да спречи или одбаци сваки неуставан акт и сваку неуставну радњу Владе као на пример одлуку Владе под руководством њеног председника Ане БРНАБИЋ о укидању судства Републике Србије на Косову и Метохији и приморавању тамошњих судија или да се пензионишу или да погазе своју судијску заклетву дату држављанима Републике Србије пред њеном Народном скупштином или да положе заклетву вођи УЋК Хашиму ТАЧИЈУ као председнике противуставне државе "Репубљик Косова". Ако Народна скупштина то не учини, што и није учинила у напред наведеном случају, онда су и председник Републике на основу става 3 члана 4 и става 4 члана 114 Устава и Уставни суд на основу става 3 члана 4, става 1 члана 166, тачке 1 члана 167 и става 1 члана 168 Устава обавезни да то спрече, стављањем ван снаге ту противуставну одлуку Владе. У напред наведеном примеру противуставне одлуке Владе ни они нису спречили извршење те разарајуће одлуке Владе. Све те институције и сви ти државни органи и руководиоци Републике Србије су одбили да се повинују Уставу чиме су битно и потпуно деловали супротно ставу 2 члана 3 Устава, а тиме супротно и члановима 1 и 2 и ставу 1 члана 3 Устава. Нажалост и на несрећу Срба и осталог нешћиптарског становништва Републике Србије на Косову и Метохији, та противуставна одлука Владе је спроведена у дело као нови акт противуставне власти под нелегитимним председништвом Александра ВУЧИЋА.

Ако ни Народна скупштина, ни председник Републике ни Уставни суд то не учини, као што и нису учинили у наведеном примеру противуставне одлуке Владе, онда је народ представљен с најмање више од 50% бирача од укупног броја бирача (што значи: ако је 50% бирача децималан број бирача онда се он заокружује на први већи цео број бирача; ако је 50% бирача цео број бирача онда му се додаје један бирач) меродаван (чланови 1 и 2 Устава и Закон о референдуму на коме се заснива тај једини легитиман Устав донет 08.11.2006 г.), позван, да то спречи (чланови 1 и 2, и став 1 члана 3 Устава). Значи да тада народ директно спроводи и врши своју сувереност (став 2 члана 2 Устава) и утврђује владавину права (чланови 1 и 3 Устава).

У напред наведеним документима Уставног суда се општи акти поистовећују с општим правним актом. На пример, Бриселски споразум је Уставни суд прогласио за правно - политички акт и огласио се ненадлежним да га оцењује. То је применио и на иницијативу да Уставни суд размотри уставност и законитост пријаве за Учлањење Републике Србије у Европску Унију и Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији одбијајући да их оцењује са становишта уставности и законитости, са становишта њихове усклађености с Уставом на шта га изричито обавезују став 1 члана 166 и тачка 1 члана 167 Устава.

Пошто је Уставни суд прогласио да појединац није овлашћено лице да подноси иницијативу Уставном суду за забрану рада политичкој странци то је применио и на иницијативе да Уставни

суд забрани рад Демократској странци, Социјалистичкој партији Србије и Српској напредној странци. С тим ставом је одбацио истовремену иницијативу да се забрани Борису ТАДИЋУ, Ивици ДАЧИЋУ, Томиславу НИКОЛИЋУ и Александру ВУЧИЋУ да буду на било ком врховном државном положају: народни посланик, председник Републике, или члан Владе (документа су напред наведена).

Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице на основу предлога Владе, Врховног јавног тужилаштва или органа надлежног за упис у регистар политичких странака, синдикалних организација, удружења грађана или верских заједница.

У предлогу се наводе разлози и докази због којих се тражи забрана рада политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице.

Члан 80 Закона о Уставном суду.

Овај члан Закона *утврђује организације* на чији предлог је Уставни суд *обавезан да одлучи* о забрани рада политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице. *Тај став не одређује да само на њихов предлог одлучује, односно не спречава Уставни суд да одлучује о предлогу забране рада некој од наведених организација ако га поднесе на пример држављанин Републике Србије. Закон о Уставном суду не може да постави такво ограничење јер оно не постоји у Уставу:*

Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације или удружења грађана.

Претпоследњи став члана 167 Устава

Уставни суд се неосновано позвао на члан 80 Закона о Уставном суду као разлог да одбије иницијативе да Уставни суд забрани рад Демократској странци, Социјалистичкој партији Србије и Српској напредној странци, а с тим ставом је одбацио истовремену иницијативу да се забрани Борису ТАДИЋУ, Ивици ДАЧИЋУ, Томиславу НИКОЛИЋУ и Александру ВУЧИЋУ да буду на било ком врховном државном положају: народни посланик, председник Републике, или члан Владе. То је једна од последица непрекидног непоштовања Устава. Власт је наставила да омаловажава, саботира, Устав и да врши опструкцију његове примене кроз законе. као што су чинили савезни и републички органи СФР Југославије 1990.г. –1992. г. који су погазили стуб Устава (и државе СФРЈ) из 1974. г. чији почетак гласи:

Народи Југославије, полазећи од права сваког народа на самоопредељење, укључујући и право на отцепљење,“ . . . „ујединили су се у савезну републику слободних и равноправних народа и народности и створили социјалистичку федеративну заједницу радних људи — Социјалистичку Федеративну Републику Југославију, у којој, у интересу сваког народа и народности посебно и свих њих заједно, остварују и обезбеђују“ . . .“националну слободу и независност,“ ...

Почетак првог става Устава СФРЈ из 1974. г. Службени лист Социјалистичке Федеративне Републике Југославије“, година XXX, број 9, Београд, четвртак, 21. фебруар 1974.

Непоштовање, омаловажавање и одбацивање овог основног стуба државе, и непрекидно обмањивање народа (чак и 2011. г. у листу „ПЕЧАТ“ који није прихватио да објави исправку у тексту у коме се тврдило да је у Уставу СФРЈ из 1974. г. писало: „до отцепљења“, како је власт обмањивала народ, уместо како јесте писало: „**и право на отцепљење**“) чиме су се штитила тадашња (1990. – 1992.) противуставна деловања председника свих шест република СФРЈ, као и недозвољена пасивност председника Савезне скупштине СФРЈ, који је био дужан да сазове њен састав јер је она била једина легитимна институција у СФРЈ да разјасни: *под којим условима и с којим обавезама је сваки народ (и само народ, а не ни једна република) СФРЈ имао право да се отцепи и у којим границама*. Последице таквог непоштовања Устава узурпирањем надлежности Савезне скупштине од стране републичких председника је немилосрдан братоубилачки грађанско – верски рат скоро широм целе СФРЈ. Под заштитом власти и владајућих групација западних држава, а уз помоћ Русије и пасивност Кине, Савет безбедности УН није реаговао да заштити мирнодопску и мирољубиву СФРЈ као члана УН и да захтева од свих актера да се проблем и ситуација реше такође мирнодопски и мирољубиво на основу Повеље УН и Устава СФРЈ. Један од неуспелих покушаја је био Апел од 05.07.1991. г. упућен на око 50 адреса највиших државних, просветних и културних институција, и државних органа телефонски с Машинског факултета у Београду по одобрењу Управе факултета, и на велики број председника, парламената и премијера страних држава. Пошта је обавестила пошиљаоца да је Социјалистичка партија Србије била одбила да прими телеграм. Под њеним руководством је осам година касније потписан противуставни Кумановски споразум о делимичној војној, политичкој и државној предаји СР Југославије те и њеног наследника садашње Републике Србије. Да се понови: то су последице непоштовања Устава СФРЈ из 1974. г. и противуставних деловања свих шест републичких председника 1991-1992. године. То су наставили наши председници од 2006. г. до данас. Уставни суд и Управни суд им обилно помогаше и помажу. Власти, вођене председницима садашње Републике Србије као суверене, независне и слободне државе од 08.11.2008. г., у којој су Срби једини конститутиван народ (члан 1 Устава), су наставиле да делују као што су деловали противуставно сви председници и остали водећи државни органи свих република СФРЈ 1990. – 1992. г!

Борис ТАДИЋ и Александар ВУЧИЋ су своје мандате председника Републике Србије започели и наставили (Тадић све време, Вучић цео први председнички мандат и други од пролећа 2017. год. до пролећа 2024. године) двоструким председништвом: као председник Републике и као председник политичке странке (Демократске странке, односно Српске напредне странке). Тиме су деловали супротно члановима 6, 111 и 115 Устава и самим тим супротно својој председничкој заклетви да бране Устав (став 4 члана 114 Устава). Ти прекршаји су већ били довољни за њихово разрешење. Уставни суд је одбијао иницијативе за њихова разрешења тврдећи, неаргументованим позивањем на члан 118 Устава, да **само, једино** Народна скупштина може да покрене код Уставног суда поступак за разрешење председника Републике. У том члану не стоји да **само, једино** Народна скупштина има то право. Уставни суд је прећутао своје право дато му ставом 1 члана 168 Устава да може и сам да покрене поступак за оцену уставности и законитости и да је обавезан да штити уставност и законитост и људска права и слободе према ставу 1 члана 166 Устава, који је камен темељац Уставног суда. Последице тога су настављена противуставна деловања оба председника Републике: Бориса ТАДИЋА и његовог настављача Александра ВУЧИЋА, која развијају уништавање наше државе, укидање слобода и људских права, истребљење јединог конститутивног народа Републике Србије: српског народа (члан 1 Устава).

Носилац изборне листе врши јавну функцију. Она није у оквиру надлежности председника Републике, које су прописане Уставом (Чланови 109, 111 – 114, 200 и 201 Устава).

Председници Републике (2008 – 2012) Борис ТАДИЋ и Александар ВУЧИЋ (2017. – данас). су били носиоци Изборних листи („За европску Србију – Борис ТАДИЋ“, „АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ – ЗА НАШУ ДЕЦУ“ „АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ – СРБИЈА НЕ СМЕ ДА СТАНЕ“). Деловали су супротно: члану 6 Устава, ставовима 1 и 3 члана 21 Устава, члановима 111 и 112 Устава, ставу 4 члана 114 Устава, и члану 115 Устава).

Председници Републике Борис ТАДИЋ и Александар ВУЧИЋ, који су посебно обавезни Председничком заклетвом (4. став Члана 114 Устава) да поштују и бране Устав, чинили су, а Александар ВУЧИЋ и сада непрекидно чини, дела супротно Уставу. Они су противустванно били носиоци изборних листи. Они су јавно, све активније и активније, све жешће и жешће, водили посланичку изборну кампању за њихове изборне листе чији су били носиоци као да је у питању председничка изборна кампања. Спутавали су посланичке кандидате да искористе расположиво време да се слободно представе народу. Тиме су драстично кршили члан 111 Устава по коме председник Републике изражава државно јединство Р. Србије и став 4 члана 114 Устава (Заклетва председника Републике) да Председник брани Устав и целину територије Републике Србије, укључујући Косово и Метохију као њем саставни део.

Јавно, бестидно, су кршили Устав, потчинили положај, функције и ауторитет председника Републике страначким и својим интересима. Експлоатисали су и срозали углед, достојанство и значај председника Републике ради задовољавања својих интереса што је строго забрањено чланом 6 Устава.

Учинили су изборе неравноправним, неправедним и деловали против државног јединства кршећи Устав (Члан 111), против достојанства свих држављана који им нису давали подршку, против остварења пуне слободе и једнакости сваког држављанина у праведном, отвореном и демократском друштву и изборном процесу чиме су кршили чланове 1, 3, 19 и 23 Устава. Они су скупштинске (парламентарне) изборе, и на тај начин стечене мандате њихових изборних листи, учинили противустванним.

Такав њихов понижавајући однос према свима који су у изборном процесу поштовали Устав је супротан Уставу (2. став Члана 25). Тиме су повредили њихов психички интегритет што је Уставом недозвољено (1. став Члана 25).

Противустванне и противзаконите изборне листе не могу да буду пуноважне. Њихово оглашавање за пуноважне је противустванно. Зато је ништавно. Зато су и све Збирне изборне листе у којима су изборне листе с именом председника Републике такође противустванне и ништавне.

Својим противустванним вођењем предизборне кампање за народне посланике они су учинили цео изборни процес неравноправним и противустванним (супротно ставу 2 члана 3 и члану 52 Устава), те су и конституисање Народне скупштине и Владе такође учинили противустванним. То је ескалирало у предизборној кампањи за изборе народних посланика одржаних противустванно 17. децембра 2023. године када је Александар ВУЧИЋ у својству председника Републике предизборну кампању кандидата за народне посланике претворио у личну кампању за добијање народне подршке његовим противустванним делима. Уставни суд одбија да делује по Уставу и поништи те изборе!

Уставни суд није уопште реаговао уместо да је извршавао своју функцију и дужност одређену ставом 1 члана 166, тачком 5 члана 167 и ставом 1 члана 168 Устава.

Председник Републике (2008. г. – 2012. г.) Борис ТАДИЋ је руководио почетком отцепљивања Косова и Метохије од осталог дела Републике Србије, а уз верну подршку Томислава НИКОЛИЋА и Ивице ДАЧИЋА, Александар ВУЧИЋ, такође у својству председника Републике (2017. г. - данас) је руководио и руководи процесом потпуне предаје свих институција и државних органа Републике Србије, као и њене територије Косова и Метохије, окупаторској шћиптарској власти. Деловали су супротно Преамбули, члановима 1 – 3, 8,97, 111, 112, и 182 Устава.

У напред наведеним иницијативама Уставном суду су на време изложене чињенице и довољни разлози који показују да је велико кашњење у разрешењу Александра ВУЧИЋА функције, положаја и дужности председника Републике које он бесправно врши.

Уставни суд се понаша као да он није меродаван да реагује. Судије Уставног суда показују своју пословну неспособност да буду на том положају делујући супротно својој заклетви што повлачи да су изгубили статус судије Уставног суда и да Високи савет судства веома касни у њиховом разрешавању функције судије Уставног суда.

Ивица ДАЧИЋ - професионални члан врховних државних институција: народни посланик под председништвом Слободана МИЛОШЕВИЋА, председника и СПС, касније министар: информисања и телекомуникација, унутрашњих послова, спољњих послова, први потпредседник Владе под председништвом Бориса ТАДИЋА и председника ДС, заменик председника Владе, председник Владе под председништвом Томислава НИКОЛИЋА (члана СНС), председник Народне скупштине (у време председништва Александра ВУЧИЋА), човек који несумњиво познаје Устав, а познат је и по својој изреци: *Коме је до Устава нека га стави под мишку и оде на Косово*. Његово врхунско достигнуће, до сада, у уништавању наше државе и људских права и слобода су:

- његово руковођење Владом у својству њеног председника да у свом ЗАКЉУЧКУ: „1. Влада прихвата Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа“, 05 број 02-3570/2013, у Београду, од 22. априла 2013. године, који је он потписао као председник Владе. Тај споразум, познат као Бриселски споразум, је супротан Уставу Републике Србије, Резолуцији СБ УН 1244, а која је део правног система Републике Србије (члан 16 и члан 194 Устава),
- и
- његов сазив посебне седнице Народне скупштине да би се омогућило Александру ВУЧИЋУ да у Народној скупштини буде устоличен као председник Републике те да прочита заклетву председника Републике да би се тиме отклонила свака сумња да ли је Александар ВУЧИЋ легитиман председник Републике.

Томислав НИКОЛИЋ, својом оставком после инаугурисања за председника Републике је пробудио наду да ће се борити за испуњење обећања народу и Богу на велелепном народном скупу пред Домом Народне скупштине 2011. године да неће дозволити издвајање Косова и Метохије из Републике Србије. То је прекршио својим убеђивањем, експлоатишући углед, ауторитет и достојанство председника Републике, омаловажавајући права и дужности народних посланика 12.01.2013. г., на седници Народне скупштине, да прихвате предлог Владе, под председништвом Ивице ДАЧИЋА, о *Резолуцији Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на*

Косову и Метохију. Председник Републике Томислав НИКОЛИЋ је бесправно спутао Народну скупштину да слободно одлучи. Није поштовао статус Народне скупштине (члан 99 Устава) и деловао је мимо својих надлежности (чланови 109, 111, 112, 114, 200 и 201 Устава). По завршетку седнице Народне скупштине 12/13 јануара 2013. године је изјавио да ће Устав да се мења.

Уставни суд је, опет, оглашавајући се ненадлежним, противуставно (Преамбула Устава, чланови 8, 166, 168 и став 2 члана 182 Устава) одбио Предлог (који су јавно од 01.03.2013. г. до 31.03.2013. г. у Кнез Михајловој улици у Београду потписали 468 држављана Републике Србије) Уставном суду да оцени уставност те Резолуције. Томислав Николић се у својству председника Републике тада поставио као вођа извршеног државног удара о чему су докази дати у том акту у коме су потписници захтевали Разрешење председника Републике Томислава НИКОЛИЋА и целе Владе.

Уставни суд је наставио да штити противуставне акте и деловања сва три досадашња председника Републике Србије. Докази су у напред наведеним документима. Наставио је да не извршава своје дужности одређене Уставом у ставу 3 члана 4 и у ставу 1 члана 166. Устава.

Тачка 1 члана 167 је врло јасна и изричита да Уставни суд одлучује о „сагласности закона и других општих аката са Уставом“... У решењима Уставног суда се та одредба тачно наводи и потом, у следећем реду се тврди да њен цитирани део гласи: да Уставни суд одлучује о „сагласности закона и других општих **правних** аката са Уставом“... То показује да Уставни суд под општим актима подразумева само општа **правна** акта. На основу које уставне одредбе Уставни суд себе ослобађа основне обавезе да „штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе“ (став 1 члана 133 Устава) без ограничења само на „општа ПРАВНА акта“? Уставни суд не пружа уставне доказе за тај свој став. Нити пружа уставне доказе за свој став да држављанин Републике Србије није „овлашћено лице“ да Уставном суду поднесе иницијативу (предлог) да Уставни суд покрене поступак оцене уставности аката и/или деловања председника Републике, или предлога да забрани рад политичкој странци због њеног противуставног деловања. Уставни суд је једини државни орган који има та права (став 1 члана 168 Устава) и обавезе (став 1 члана 166 и тачка 1 члана 167 Устава). Уставни суд је сузио права држављанина Републике Србије супротно члану 1 Устава и придружио се властима у рушењу владавине права на којој се заснива Устав (став 1 члана 3 Устава).

Зато што један држављанин (или неколико држављана) Републике Србије, а не Народна скупштина, подноси Уставном суду иницијативу за заштиту уставности од противуставних деловања и/или аката државних органа (Народне скупштине, председника Републике, Владе), Уставни суд одбија да извршава своје уставне обавезе без уставних доказа да на то има право.

Устав у ставу 2 члана 166 утврђује да „свако физичко лице“, значи и нешколовано лице за правне послове, има право да поднесе иницијативу Уставном суду за оцену уставности и законитости општег акта или деловања председника Републике или за распуштање политичке странке. Уставни суд је заузео став да држављанин Републике Србије нема право да поднесе такву иницијативу. Уставни суд није навео уставну одредбу на којој заснива такав његов став.

Уставни суд је своју надлежност и одговорност пренео свом секретару и заменику секретара да одлучују о поднетим иницијативама што не дозвољавају ни Устав ни цитирани чланови 26 и 35а Закона о Уставном суду.

Уставни суд дозвољава да неовлашћено лице (секретар или заменик секретара) доноси одлуке у име Уставног суда. Та лица нису положила заклетву судије Уставног суда. Зато су неовлашћена да одлучују у име Уставног суда. Човек се својом иницијативом Уставном суду обраћа Суду и Уставни суд, у саставу судија Уставног суда, је дужан да одговори. Тек када се држављанин Републике Србије обрати администрацији Уставног суда онда секретар Уставног суда има право да одговори и да одлучује по одређеним административним питањима. Судије Уставног суда избегавају у тим случајевима да спроводе у дело своју функцију судије Уставног суда, заклетву судије и заклетву судије Уставног суда. Судије Уставног суда, дозвољавањем да у њихово име одговара административно лице на иницијативу поднету Уставном суду, избегавају да изврше своје уставне и законске обавезе што је несавесно вршење дужности и кривично дело по члану 361 Кривичног законика.

Судије Управног суда су појединачно савесно вршили дужности судије и судије Управног суда оним својим Решењима којима су оправдано налагали шта, како и до ког остварљивог рока да потписници формално уреде своју жалбу или тужбу против Решења Републичке изборне комисије (све напред наведено). Те судије (чија су имена напред наведена у њиховим решењима) су извршавале своју судијску заклетву.

Мала, трочлана, већа Управног суда су настојала (надгласавањем?) да жалбе и тужбе или одбију или оставе без одговора тако да не спречавају спровођење противуставних Решења Републичке изборне комисије (напред наведена).

Када су потписници поднели на време потпуно уређену жалбу онда Управни суд још није, до данас, одговорио на њу. Те судије су деловале супротно својој судијској заклетви. Дозволиле су да се процес избора председника Републике одвија потпуно противуставно, да Републичка изборна комисија сме да прихвати за кандидата за председника Републике лице (Александра ВУЧИЋА) и ако су јој били поднети његови лични докази његове пословне неспособности за председника Републике, и да упркос томе, одбије да провери кључан уставни и законски услов да то лице треба да је пословно способно да буде председник Републике (став 1 члана 52 Устава и став 1 члана 3 Закона о избору председника Републике). Настојали су недозвољеним начинима, на пример: сакривањем својих Решења и Приговора од јавности и од потписника Приговора; доношењем одлуке пре истека рока за подношење жалбе Управном суду; захтевањем да се одмах или у физички и технички неостварљивом року уреди жалба иако су знали да неки потписници не живе у Београду и да пошта у њиховим местима не ради ни суботом увече ни недељом; потпуним избегавањем да размотри суштину проблема због кога се подноси жалба или тужба. Те судије Управног суда су ниподаштавањем Устава и закона, чија кршења од стране Републичке изборне комисије су одбијали да разматрају, омогућили Републичкој изборној комисији да до краја спроведе процес противуставног устоличавања за председника Републике човека (Александра ВУЧИЋА) који је својевољно доказивао, доказао и наставио да доказује своју пословну неспособност да буде председник Републике Србије. Те судије Управног суда су саучествовали у растурању Републике Србије и уништавању слободе народа. Судије Малих већа Управног суда које су штитиле противуставни процес избора председника Републике не могу више да буду судије јер су радили против своје судијске заклетве чиме су поништиле испуњеност последњег законског услова да стекну статус судије (објашњено напред). *Они су прихватили да Републичка комисија сме да одбије да провери да ли кандидат за председника*

Републике испуњава трећи, суштински, уставни и законски услов да буде председник Републике, те најпре кандидат за председника Републике! Они су се сагласили и одобрили, подржали, да Републичка изборна комисија сме да изборни процес води неуставно и незаконито! Високи савет судства је дужан, према својим надлежностима, да их обавести да су сами укинули себи статус судије и да зато нису више судије, те ни судије Управног суда и да их разрешава положаја, функције и дужности судије а тиме и судије Управног суда.

III. ДОНОШЕЊЕ ПРОТИВУСТАВНИХ ОДЛУКА И ЗАКОНА

ПРОТИВУСТАВНОСТ ЗАКОНА О ИЗБОРУ НАРОДНИХ ПОСЛАНИКА

Бирач има само један глас.

Глас се за изборну листу кандидата за народне посланике (у даљем тексту: изборна листа).

Народни посланици бирају се у Републици Србији као једној изборној јединици.

Члан 5 Закона о избору народних посланика

Гласање „за изборну листу кандидата за народне посланике“ је преузето и задржано из Закона о избору народних посланика из 2005. г. и није усклађено с Уставом суверене и независне Републике Србије од 08.11.2006. г. Оно је супротно ставу 1 члана 2 Устава да држављани Републике Србије своју сувереност врше „и преко својих слободно изабраних представника“, на пример: преко народних посланика. Зато народни посланик мора да буде представник грађана, а не представник носиоца изборне листе или представник личности чије име носи изборна листа што проистиче из цитираног члана 5 Закона о избору народних посланика. Њиме се делује и против чланова 1 и 3 Устава. Њега су сва тројица досадашњих председника Републике користили да владају Народном скупштином, да је себи потчине, при чему је Александар ВУЧИЋ поставио рекорд са 180 народних посланика из Српске напредне странке и то у време док је противуставно био седам година противуставно и њен председник и председник Републике.

Изборна листа се у Уставу спомиње само у ставу 1 члана 127 Устава:

Кандидата за председника Владе Народној скупштини предлаже председник Републике, пошто саслуша мишљење представника изабраних изборних листа.

Став 1 члана 127 Устава

Народну скупштину чини 250 народних посланика, који се бирају на непосредним изборима, тајним гласањем, у складу са законом.

У Народној скупштини обезбеђују се равноправност и заступљеност полова и представника националних мањина, у складу са законом.

Члан 100 Устава

У члану 100, став 1, Устав утврђује да се у закону разјашњавају детаљи о изборима за народне посланике под прећутним условом који се подразумева да та разјашњења **морају** да буду у складу с Уставом (ставови 2 и 3 члана 194 Устава).

У Закону о избору народних посланика изборна листа се користи на противустан начин јер се гласа за тај папир у целини, назван „изборна листа“, уместо да се гласа за човека појединачно као народног представника што захтева став 1 члана 2 Устава.

Устав није утврдио ни у свом члану 101 о избору народних посланика и ни у једном другом свом члану не одређује да се гласање за народне посланике своди на гласање за изборне листе у целини јер би то било супротно ставу 1 члана 2 истог тог Устава.

Устав је одредио, а повезано са ставом 1 члана 2 Устава следи, да бирач гласа за кандидате појединачно, лично, за сваког посебно, са пуном слободом и за кандидате с разних изборних листи до укупно 250 кандидата. То је једно могуће решење у складу с Уставом. Друго решење, засновано на Уставу и у складу с Уставом, које се износи у овом тексту, објављено је на интернету: <https://srbijanarodnadrzava.com/narod-vrsi-svoju-suverenost/>.

Други став члана 5 Закона уводи да народ бира папир назван *Изборна листа*. То је супротно члановима 1, 2 и 24 Устава да је Република Србија заснована на владавини права, социјалној правди, начелима грађанске демократије, да је достојанство човека неприкосновено, да грађани бирају људе за своје представнике у Народној скупштини, а не да бирају листе, одштампане папире, на којима су имена, већини грађана непознатих, људи који су представници носиоца листе, те нису представници грађана јер их народ није лично бирао.

Други став члана 5 Закона одузима право бирачу да слободно гласа за човека као кандидата за народног посланика. Закон намеће бирачу ограничење да мора, закон приморава бирача, да гласа за изборну листу у целини без обзира што бирач не подржава кандидатуру неких кандидата са листе. Тако је омогућено да за народне посланике буду изабрана лица која немају подршку народа, која немају пословну способност за народног посланика те не испуњавају уставни услов (став 1 члана 52 Устава) да буду народни посланици. Они не могу да буду и нису представници народа. То је супротно члану 1 и ставу 1 члана 2 Устава повезаним са ставом 1 члана 100 Устава из којих следи да су *народни посланици представници народа слободно изабрани на непосредним изборима тајним гласањем*.

Други став члана 5 Закона истовремено обезбеђује носиоцу изборне листе: појединцу, руководству политичке странке, председнику политичке странке, и/или политичкој странци да успостави своју вољу и самовољу над кандидатима с листе кад постану народни посланици и да тако наметне своју власт мимо слободно изражене воље народа што став 4 члана 5 Устава изричито забрањује. Они који не заслужују да буду народни посланици, постају посебно обавезни да спроводе ставове носиоца изборне листе.

Закон о избору народних посланика је доказ да људи који су проглашени за народне посланике спроводе у Народној скупштини ефикасну саботажу Устава и опструкцију његове примене кроз законе.

Други став члана 5 Закона о избору народних посланика успоставља противустану владавину носиоца изборне листе (појединца или политичке странке и/или њеног председника) која има најбројнију посланичку групу. Интерес појединца, странке (и/или њеног председника) постаје важнији од интереса државе и народа супротно члану 6 Устава. Све се у стварности

концентрише у вољу и интерес носиоца изборне листе. То траје деценијама достижући сада ескалацију.

Уставни суд је одбио да оцени уставност члана 5 Закона о избору народних посланика. Одбио је да делује по ставу 1 члана 166 и по тачки 1 члана 167 Устава. Судије које су то учиниле јесу деловале супротно својој судијској заклетви и заклетви судије Уставног суда, Високи савет судства је обавезан да их разреши статуса судије те и статуса судије Уставног суда.

Закључак

Члан 5 Закона о избору народних посланика је противустанован.

Решење

Могућа су два (или више) решења. Свако решење мора да задовољи став 1 члана 2 Устава. Једно начелно могуће такво решење, али веома сложено за примену, је да сваки бирач гласа укупно за 250 кандидата са једне ли са више изборних листи. Друго могуће решење је да свака од 198 општина организује избор једног народног посланика из те општине; да свако место са 40.000 до 200.000 становника истовремено бира по једног народног посланика из тог места; свако место од 200.000 до 1.000.000 становника бира два народна посланика, а преостале мандате добијају кандидати изабрани у Београду. Сви ти избори треба да се одржавају истовремено у целој Републици Србији тако да је она временски једна изборна јединица. Тиме се постиже да сви крајеви Републике Србије имају своје директне представнике у Народној скупштини по ставу 1 члана 2 Устава. Детаљније објашњење је на интернету од 26.11.2020. г. на следећој иадреси: <https://srbijanarodnadrzava.com/narod-vrsi-svoju-suverenost/>

Изборе за народне посланике (у даљем тексту: избори) спроводе Републичка изборна комисија, локалне изборне комисије и бирачки одбори.

Члан 7 Закона о избору народних посланика

Републичка изборна комисија:

1) стара се о законитом спровођењу избора;

...

11) одлучује о поднетој изборној листи;

Тачке 1) и 11) члана 24 Закона о избору народних посланика

Републичка изборна комисија у свом Решењу (напред наведеном) о прихватању Александра ВУЧИЋА за кандидата за председника Републике није проверила трећи, кључан, Уставни (став 1 члана 52 Устава) и законски (став 1 члана 3 Закона о избору председника Републике) услов да ли га он испуњава, а то је услов да кандидат треба да је пословно способан да извршава функцију и дужности председника Републике одређене Уставом. На Приговор (достављен јој у року, напред наведен), у коме је на преко 20 страна изложен списак противустановних дела које је Александар ВУЧИЋ својевољно вршио и давао, дао и наставио да даје доказе своје пословне неспособности да буде председник Републике, Републичка изборна комисија је у свом Решењу (напред наведеном) да одбија Приговор одбила и да провери да ли он испуњава тај битан услов тврдећи да она није меродавна за то (она то није објавила пре њеног конституисања!), али је наставила да противустановно и противзаконито води цео процес избора председника Републике да би њега, Александра ВУЧИЋА прогласила противустановно за председника Републике. То су прихватили и Уставни суд и Управни суд (њихова решења да одбијају уставну жалбу и жалбе односно тужбе

напред наведене). С обзиром да је Републичка изборна комисија одбила да изврши своју дужност и да се огласила немеродавном (тек по пријему Приговора, у току изборног процеса) зато треба да буде распуштена без одлагања. Управни суд и Уставни суд још нису донели такво решење упркос поднетим им доказима да је Републичка изборна комисија та два своја Решења и наведени Приговор сакрила у списку приговора на изборе Народних посланика (није уопште ни била отворила пре избора списак приговора на изборе за председника Републике, већ тек после спроведених избора) и да је своју коначну одлуку засновала на Решењу Управног суда – трочланог већа (напред наведено) донетог 8 сати и 18 минута пре истека рока од 72 сата за достављање жалбе, а која је била првобитно поднета пре истека и 24 сата, тј. око 12 сати од објављивања Решења Републичке изборне комисије! Ово је изразит правни пример насилног постављања једног кандидата за председника Републике.

Управни суд и Уставни суд су до сада то прихватили и подржавали! Њихове судије које су доносиле таква Решења су погазиле своје судијске заклетве. Дужност је Високог савета судства да их разреши статуса судије те и судије Уставног суда и Управног суда, следствено.

Закључак

Цео састав Републичке изборне комисије треба без одлагања да буде смењен.

Чланови 68 и 69 *Закона* о називу изборне листе дозвољавају да име председника Републике буде у називу изборне листе или чак да буде носилац изборне листе. То су противуствано, према члановима: 6, 111, 112, став 4 члана 114, и члан 115 Устава, користили председници Републике Борис ТАДИЋ и Александар ВУЧИЋ.

Чланови 68 и 69 *Закона* морају да се ускладе с Уставом (ставови 2 и 3 члана 194 Устава).

Закључак

Чланови 68 и 69 *Закона* су противуствани.

Члан 71 *Закона* садржи 11 тачака у којима се дефинише која документа и које све сагласности треба кандидат и подносилац Изборне листе да поднесу Републичкој изборној комисији. Међу њима нема најбитнијих: *Животне, радне, политичко - државничке биографије сваког кандидата за народног посланика од њега својеручно потписане и с његовом фотографијом.* Без тога цео изборни процес је као тело без душе, ума и срца, тј. нема података на основу којих бирач може слободно и квалитативно да изврши избор кандидата ког ће да подржи као свог представника у Народној скупштини (став 1 члана 2 Устава). Овако како је урађен Закон о избору народних посланика избори су сведени на давање поверења носиоцу изборне листе односно лицу чије име носи изборна лица (нпр. име председника Републике!!! Као до сада.) и тиме се бирачу спутава да гласа за личност, за човека, као кандидата за народног посланика, те и овим чланом Закон о избору народних посланика делује против Устава: против става 1 члана 2 Устава. *Закон* је урађен да бирократска групација стално влада Републиком Србијом против спутане слободне народне воље тако да су избори формалног карактера, односно потпуна фарса. Формално правно изгледа сасвим у складу с основним начелима Устава, међутим суштински он спроводи тортуру групе људи над држављанима Републике Србије, омогућава да председник Републике потчини себи, што се непрекидно догађа, Народну скупштину чиме се руше цео Устав

и држава, а народ се постепено доводи у стање блиско ропству што Устав забрањује у ставу 1 свог члана 26.

Закључак Члан 71 Закона је неуставан.

У расподелу мандата могу учествовати само изборне листе које су добиле најмање 3% гласова од броја бирача који су гласали.

Ако ниједна изборна листа није добила 3% гласова од броја бирача који су гласали, онда све изборне листе које су добиле гласове могу учествовати у расподелу мандата.

Члан 128 Закона о избору народних посланика

Први став члана 128 Закона о избору народних посланика озакоњује цензус у процесу избора народних посланика одређујући да *у расподелу мандата учествују само изборне листе које су добиле најмање 3% гласова од укупног броја гласова бирача који су гласали у изборној јединици*. Сваки глас бирача дат изборној листи која није прешла границу ("цензус") од 3% се унапред одбацује. Врши се кривотворење, фалсификовање изборног резултата што је и кривично дело (члан 161 Кривичног законика). Омаловажавају се право бирача и његова слобода да по свом убеђењу, опредељењу и по својој процени подржи ону изборну листу односно да гласа за оне кандидате за које се одлучује. То уништава демократију, владавину права и социјалну правду. То је супротно основама Републике Србије утврђеним у члановима 1, 3, 18, 19, став 1 члана 23, ставовима 1 и 2 члана 43, ставу 1 члана 46 Устава. Ставом 1 члана 128 Закона се укида слобода изражавања која се јемчи у Републици Србији: став 1 члана 46 Устава

Првим ставом члана 128 Закона уводи се неравноправност држављана Републике Србије пред Уставом и законом, и остварује се дискриминација држављана Републике Србије. То је строго забрањено ставовима 1 и 3 члана 21 Устава. Први став члана 128 наведеног Закона изазива психичко мучење, нечовечан и понижавајући однос према бирачима који су гласали за изборну листу која је добила мање од 3% гласова. То је забрањено у Републици Србији чланом 25 Устава.

Став 1 члана 128 Закона је супротан и демократски праведној подели мандата према проценту добијених гласова. *Свакој изборној листи припада број мандата који је сразмеран броју добијених гласова.*

Закључак Члан 128 Закона је противустанован.

Мандати се расподељују тако што се укупан број гласова који је добила изборна листа која учествује у расподелу мандата подели сваким бројем од један до 250.

Добијени количници разврставају се по величини тако да изборној листи припада онолико мандата колико има својих количника међу 250 највећих количника свих изборних листа које учествују у расподелу.

Ако две или више изборних листа добију исте количнике на основу којих се расподељује мандат, предност има изборна листа која је добила већи број гласова.

Ако одређеној изборној листи припада више мандата него што има кандидата за народне посланике, мандат који се не додели тој изборној листи додељује се изборној листи којој припада следећи највећи количник за који није додељен мандат.

Члан 129 Закона о избору народних посланика

Све што важи за став 1 члана 128 *Закона* важи и за члан 129 *Закона*. Они јасно исказују свесну саботажу Устава коју спроводе народни посланици и њихову тенденциозну опструкцију примене Устава кроз законе да би задовољили своје интересе на рачун народних права и слобода гарантованих Уставом.

Закључак

Члан 129 Закона о избору народних посланика је противустанован.

Општи закључак о Закону о избору народних посланика

Закон о избору народних посланика је противустанован. Чланови 1 – 5 Устава јасно показују да држављани Републике Србије имају право и обавезу да директним вршењем своје суверености донесу нови Закон о избору народних посланика заснован на Уставу и у потпуном складу с Уставом. У претходном излагању овог текста је предложен један начин како да се то постигне.

ПРОТИВУСТАВНОСТ ЗАКОНА О ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ И ЗАКОНА О ИЗБОРУ ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ

*Нико не може више од два пута да буде изабран за председника Републике,
без обзира на то колико су му трајали први и други мандат.*

Члан 12 Закона о председнику Републике

Ова одредба је преузета из Устава од 1990. г. Републике Србије као једне од две републике СР Југославије.

Је ли то случајна омашка или свесно саботирање Устава Републике Србије од 08.11.2006. г. у чијем члану 116, став 3, јасно пише:

Нико не може више од два пута да буде биран за председника Републике.

Став 3 члана 116 Устава

Бити биран за председника Републике значи бити кандидован за ту функцију и за тај положај. Између више кандидованих лица за председника Републике бирачи изаберу само једног кандидата. Само један између бираних кандидата је изабран. Томислав Николић је био два пута биран за председника Републике до 2017. г. Зато је властима почетком 2017. г. било упућено јавно упозорење да он нема право да и трећи пут буде *биран* за председника Републике, а по старом Уставу из 1990. г. он би имао право да се и трећи пут кандидује, тј. да буде *биран* за председника Републике. То је Александру ВУЧИЋУ олакшало да се пријави да буде *биран* 2017. г. за председника Републике. Он је до сада два пута био *биран* за председника Републике: 2017. године и 2022. године.

С обзиром да у Закону о избору председника Републике, у коме треба неизоставно да пише о броју мандата председника Републике тога нема. Ми сматрамо да је то учињено свесно и намерно без обзира што се тиме делује против 1. до 3. и 116. члана Устава!

Закључак

Члан 12 Закона о председнику Републике је противустанован Треба да буде избрисан.

У Закону о избору председника Републике мора да буде члан о броју мандата председника Републике како је одређено ставом 3 члана 116 Устава.

Уставни суд није до сада реаговао на ову грешку и није извршио своју дужност утврђену ставом 1 члана 166 и тачком 1 члана 167 Устава.

Председник Републике разрешава се због повреде Устава, одлуком Народне скупштине, гласовима најмање две трећине народних посланика.

Поступак за разрешење може да покрене Народна скупштина, на предлог најмање једне трећине народних посланика.

Уставни суд је дужан да по покренутом поступку за разрешење, најкасније у року од 45 дана одлучи о постојању повреде Устава.

Члан 118 Устава

У следећим актима Уставног суда се износе нетачна, неистинита, тенденциозна, тврђења да би се одбила иницијатива грађана:

- Акт Уставног суда Број IP – 43/2017 19.10.2017. г. у коме се погрешно тврди: ... „с обзиром да поступак за разрешење, сагласно одредби члана 118, став 2, Устава Републике Србије, може да покрене **једино** Народна скупштина, на предлог најмање једне трећине народних посланика.“
- Акт Уставног суда Број IP – 43/2017 од 19.10.2017. г. у коме се нетачно тврди да на основу члана 118 Устава „**само** Народна скупштина може да покрене поступак разрешења председника Република“.

Акт Уставног суда Број: II P – 61/2023 од 13.02.2024. године: на страни 2 пише: „да је поступак пред Уставним судом **строго формалан**“ што показује да Уставни суд даје првенство форми над суштином. Када је у питању иницијатива грађана онда Уставни и Управни суд разматрају искључиво форму, а када доносе своја образложења себи допуштају слободу и узимају право да износе неистинита тврђења о Уставу!

Формално примењивање права без поштовања суштине је тортура над држављанима Републике Србије.

Општи Закључак о Уставном суду и његовим судијама.

Уставни суд је, на основу става 3 члана 4, става 1 члана 166, тачке 1 члана 167 и става 1 члана 168 Устава, обавезан и има право да сам покрене поступак оцене уставности и сагласности с Уставом Закона о избору народних посланика, Закона о председнику Републике и Закона о избору председника Републике. Уставни суд до сада то није учинио упркос бројним, напред наведеним, иницијативама да оцени уставност тих закона. Дозволио је да држава и ми као народ доспемо у ову ситуацију неуставности, тачније: противуставности тј. владавине узурпатора највиших државних функција.

Судије Уставног суда непрекидно одбацују своје заклетве: и општу судијску заклетву и заклетву судије Уставног суда.

Задатак Високог савета судства је да их разреши статуса и судије Уставног суда и судије опште. Они нису достојни да буду судије нашег Уставног суда и судског система Републике Србије.

IV. ЗАВИСНОСТ, ПОДРЕЂЕНОСТ И УНАЗАЂЕНОСТ СУДСТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

*Све судије морају судити по законнику, праведно,
онако како пише у законнику а не по страху од царства ми.*

Члан 172 Душановог Законика донетог 1349. године у Скопљу.

Издавач је Школа гусала Сандић, Београд, 2014. година.

Венецијанска комисија је објавила и званично доставила Републици Србији оно о чему већ годинама народ тихо говори: *судство Републике Србије није независно*. Ниједан судија ни суд, ни Високи савет судства, ни Народна скупштина ни Влада, а ни Адвокатска комора Србије, нису то оповргли. Сви су ћутали.

Шта више, Председник Републике Александар ВУЧИЋ је био прихватио став Венецијанске комисије и био је објавио да је за то крив Устав! Народ је на референдуму усвојио Устав 2006. г. Народ је крив?

На основу чега и зашто је председник Републике Александар ВУЧИЋ, који се закleo да ће да брани Устав (председничка заклетва, став 4 члана 114 Устава) тврдио да је Устав крив? Није то народу објаснио позивајући се на сам Устав.

Устав јасно утврђује да су судија и суд независни, слободни и самостални у свом раду и закључивању, у доношењу одлука, решења, пресуда: став 2 члана 3, став 4 члана 4, став 2 члана 142 и став 1 члана 149 Устава. Сваки утицај на судију у вршењу судијске функције је забрањен: став 2 члана 149 Устава.

Председник Републике Александар ВУЧИЋ је улио толики страх не само народу већ и судовима и судијама, да кад он, као једини уставни бранилац Устава то тврди онда нико не сме да сумња у то. То је узео као разлог и оправдање да почне да уништава Устав променом његовог дела о судству. Да би то постигао спровео је противуставну промену Закона о референдуму и народној иницијативи који је један од три правна стуба на којима је утемељен Устав 8. новембра 2006. г. (Одлука о проглашењу Устава Републике Србије, РС број 37, у Београду, 8. новембра 2006. године).

То је један од битних великих учинака Александра ВУЧИЋА на уништавању наше државе одређене Уставом (од 08.11.2006. године) и на њему саздане.

Александар ВУЧИЋ је у својству председника Републике, уз подршку судија који не поштују своју судијску заклетву, наше судство вратио уназад најмање 675 година! Вратио га је у доба пре 1349. године када је Цар Душан донео свој Законик! Потчинио је себи наше судство!

Зависност нашег судства значи да многе наше судије не поштују своју судијску заклетву.

Могу ли Високи савет судства и Врховни суд да поврате независност, слободу и самосталност нашем судству, тј. да успоставе уставност нашег судства по једином легитимно важећем Уставу од 8. новембра 2006. године и да успоставе уставну владавину и власт у Републици Србији на темељу Устава од 8. новембра 2006. године?

Ми верујемо да могу. Зато Вам се и обраћамо.

Високи савет судства, као једина позвана, меродавна, институција и државни орган, може и треба да заустави непоштовање судијске заклетве и деловање супротној њој разрешењем без одуговлачења сваког судије од судијског положаја, дужности и функције који то чини.

V. НЕИЗВРШАВАЊЕ УСТАВНЕ ОБАВЕЗЕ (став 2 члана 4 Устава) СУДСТВА ДА КОНТРОЛИШЕ РАД И АКТА ЗАКОНОДАВНИХ И ИЗВРШНИХ ОРГАНА ВЛАСТИ

Правни поредак је јединствен.

Уређење власти почива на подели власти на законодавну, извршну и судску.

Однос три гране власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли.

Судска власт је независна,

Члан 4 Устава

Александар ВУЧИЋ, у својству председника Републике, је противуспавно (чланови 109, 111 – 115, 200 и 201 Устава у којима се одређују надлежности председника Републике) преузео дужност Владе да она води политику Републике Србије (чланови 122 и 123 Устава). Он делује супротно ставу 1 члана 4 Устава. Наше судство то прихвата.

Наши државни органи и врховни државни руководиоци јесу успоставили равнотежу и то врло стабилну негативну равнотежу да се међусобно не контролишу. Делују у формалном складу са ставом 2 члана 4 Устава, који они суштински не поштују. Ово је пример када је форма најважнија, или једино важна (видети напред) , а суштина се занемарује.

ПОТПИСНИЦИ

Наше личне податке смо својеручно потписали на следећим страницама.

1. Силвана АРСЕНИЈЕВИЋ, из Крагујевца - Мирослава Антића 2/7,
2. Ксенија БУНДАЛО, из Београда-Вождовац, Струмичка 76/2,
3. Љубомир ГРУЈИЋ, из Београда – Нови Београд, Џона Кенедија 31/15,
4. Јелена ЈОШОВИЋ, из Београда –Звездара, Билце 22,
5. Крунислава МАРЈАНОВИЋ, из Београда – Вождовац, Мајска 17,
6. Душан СТОЈАНОВИЋ, из Суботице, Корзо 9,
7. Милан ТОТАЈ, из Београд-Звездара, Олге Алкалај 3/22.